

บทความวิจัย

เรื่อง

บทบาทของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศเกาหลี

โดย

นางสาวณิชา แก้วประกายแสงกุล

รหัสนักศึกษา 05520482

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมชาติ อุ๋อัน

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2555

ชื่อเรื่อง : บทบาทของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศเกาหลี

ชื่อผู้วิจัย : นางสาวณิชา แก้วประกายแสงกุล รหัสนักศึกษา 05520482

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมชาติ อุ๋อัน

ปีการศึกษา : 2555

คำสำคัญ : อุตสาหกรรมภาพยนตร์

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเล่มนี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษา วิเคราะห์บทบาทอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเกาหลี ในด้านของเศรษฐกิจ การเมือง สังคม วัฒนธรรม การท่องเที่ยวว่ามีบทบาทอย่างไรที่ทำให้ประเทศเกาหลีได้ประสบผลสำเร็จอย่างเป็นอย่างมากในการพัฒนาประเทศ

จากการศึกษาพบว่า ประเทศเกาหลีได้มีการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก โดยการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจนั้นมี อุตสาหกรรมประเภทหนึ่งที่มีบทบาทมากคือ อุตสาหกรรมภาพยนตร์ นั่นเอง ปัจจุบันประเทศเกาหลีได้มีความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจเป็นสูง ก่อให้เกิดการขยายตัวทางการค้าระหว่างประเทศทางเศรษฐกิจ ในอันดับที่ 30 ของโลก โดยส่วนหนึ่งที่มีการเร่งพัฒนาให้เศรษฐกิจเจริญเติบโตและก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เพราะ ต้องการเร่งการส่งออกของประเทศนั่นเอง ไม่ว่าจะเป็น อุตสาหกรรม นัก เบา หรืออุตสาหกรรมเคมีก็ตาม ปัจจุบันอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของประเทศเกาหลีได้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งมีบทบาทอย่างมากต่อประเทศเกาหลีได้ในทุกๆด้าน เช่น วัฒนธรรม , การท่องเที่ยว ซึ่งทำให้ประเทศเกาหลีได้มีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจค่อนข้างสูงเลยทีเดียว ดังที่กล่าวมาข้างต้น และผู้ที่เป็นแรงขับเคลื่อนและส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของประเทศเกาหลีได้ ก็คือภาครัฐนั่นเอง โดยทางรัฐนั้นได้เริ่มใช้นโยบายการเปิดตลาดเสรีที่ควบคู่ไปกับการประชาสัมพันธ์ของการส่งออก และได้เข้ามาช่วยเหลือในการที่จะพัฒนาการส่งออกของภาพยนตร์ โดยเริ่มให้มีการลงทุน เช่น การบริการ การท่องเที่ยว เป็นต้น แม้ว่าช่วงนั้นเศรษฐกิจประเทศเกาหลีได้จะค่อยๆรุ่งเรืองมากแล้วก็ตาม

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศเกาหลีใต้ได้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมได้ด้านต่างๆมากมาย เช่น อุตสาหกรรมทางด้านเกษตรกรรม อาหาร อิเล็กทรอนิกส์ การต่อเรือ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นต้น การพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศเกาหลีใต้นั้น มาจากการเร่งพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เพื่อการส่งออกสินค้า จึงทำให้ประเทศเกาหลีใต้กลายเป็น ประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ซึ่งมีความเจริญก้าวหน้า ทางเศรษฐกิจในระดับแนวหน้าของเอเชีย แม้ว่าประเทศเกาหลีใต้ จะเน้นถึงความสำคัญของการพัฒนาอุตสาหกรรมไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมหนัก อุตสาหกรรมเบา หรืออุตสาหกรรมเคมีดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ในตอนที่ประเทศเกาหลีใต้ตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น ประเทศเกาหลีใต้เริ่มทำอุตสาหกรรมภาพยนตร์ขึ้น ซึ่งในขณะนั้น ได้มีหน่วยงานของภาครัฐบาลออกมาให้ความสนับสนุนในด้านการเงิน การใช้นโยบายต่างประเทศ รวมทั้งกลุ่มแชร์โบลล์ด้วย (ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้า, 2543, <http://www.ryt9.com/s/ryt9m/267796> เข้าถึงเมื่อ 12 สิงหาคม 2555)

หลังจากเกิดสงครามเกาหลีในปี ค.ศ.1953 อุตสาหกรรมภาพยนตร์ท้องถิ่นเติบโตขึ้นอย่างสม่ำเสมอและเป็นธุรกิจที่ประสบความสำเร็จอยู่ในช่วงสิบปี และได้รับความสำเร็จอย่างท่วมท้นจนกลายเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญใน 10 อันดับแรกของประเทศ (ยุทธศักดิ์ คณาสวัสดิ์, 2549, <http://www.manager.co.th/Daily/ViewNew.aspx?NewsID=949000001602> เข้าถึงเมื่อ 23 สิงหาคม 2555) แต่ในอีกยี่สิบปีข้างหน้าจะซบเซาเนื่องจากการเติบโตอย่างรวดเร็วของโทรทัศน์ ดันทศวรรษ 1980 อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฟื้นตัวขึ้นมาอีกครั้งด้วยความสามารถของผู้กำกับและการแสดงรุ่นใหม่ผู้มีความสามารถพิเศษ และยอมทิ้งรูปแบบเก่า ๆ ในการสร้างภาพยนตร์ ความพยายามของคนรุ่นใหม่ประสบความสำเร็จและภาพยนตร์ของเกาหลีใต้ได้รับเกียรติให้ร่วมฉายในเทศกาลนานาชาติมากมาย จากเหตุนี้จึงทำให้การขยายของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีใต้นั้นเริ่มขยายอุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็นแอนิเมชันและการ์ตูนเช่นเดียวกับในประเทศอื่น มีบริษัทกว่า 200 แห่ง กำลังผลิตงานที่ทันสมัยด้านนี้

อุตสาหกรรมภาพยนตร์ วีดิโอ และแอนิเมชัน ออนไลน์ในเกาหลีกำลังจะประสบกับการเปลี่ยนแปลง โดยบริการอินเทอร์เน็ตที่มีความเร็วทันใจมากกว่า ในปี 2001 อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี

ประสบความสำเร็จมากในโรงฉายภาพยนตร์ ส่วนแบ่งตลาดของภาพยนตร์ในท้องถิ่นมากกว่าร้อยละ 46 เนื่องจากเกาหลีมีภาพยนตร์ทำเงินล้านหลายเรื่อง รวมทั้งเรื่อง “เฟรนด์ส” (Friends) และเรื่อง “เดอะ เวียด เกิล แอนด์ คิก เดอะ มูน” (The Weird Girl and Kick the Moon) ซึ่งทำลายสถิติของการจัดอันดับ เกาหลีผลิตภาพยนตร์ออกมา 237 เรื่อง มูลค่าประมาณ 11.2 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และมีโรงภาพยนตร์ฉายภาพยนตร์ที่เกาหลีผลิตเอง 52 เรื่อง (<http://www.baanjommyut.com/library/korea/08.html> เข้าถึงเมื่อ 12 สิงหาคม 2555)

อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้นั้นสามารถตีตลาดสู่ระดับนานาชาติ ทั้งตลาดบั้นเทิงเอเชีย และตลาดบั้นเทิงยุโรป รวมไปถึงตลาดอเมริกา จนกลายเป็นอุตสาหกรรมสำคัญ 10 อันดับแรกของประเทศ ปัจจุบันตลาดภาพยนตร์ของเกาหลีได้มีมูลค่า 37,000 ล้านบาทต่อปี และหากนับรวมตลาดวิดีโอและดีวีดีแล้ว จะเป็นเงินมากถึงปีละ 62,000 ล้านบาท จากเดิมที่ภาพยนตร์เกาหลีได้มีส่วนแบ่งตลาดภายในประเทศในปี 2536 เพียงแค่ 15.9% ต่อมาในปี 2540 มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเป็น 25.5% (<http://th.wikipedia.org/wiki>, เข้าถึงเมื่อ 12 สิงหาคม 2555)

ผลของการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเกาหลีทำให้เกิดกระแสเกาหลี (Korean wave) ในด้านการส่งออกสินค้าประเภทต่างๆ เช่น สินค้าประเภทอาหาร การท่องเที่ยว จากเรื่องแดจังกึม ธุรกิจศัลยกรรม ทัวร์ภาพยนตร์เกาหลี พาไปชมสถานที่ถ่ายจริง มีการเปิดโรงถ่ายหนังให้นักท่องเที่ยวได้ชม สิ่งเหล่านี้เป็นการนำเอาวัฒนธรรมเกาหลีมาสร้างรายได้ให้กับประเทศเกาหลีเอง และยิ่งไปกว่านั้น รัฐบาลจังหวัด Gyeonggi ซึ่งเป็นจังหวัดศูนย์กลางของเกาหลี ก็วางแผนจะทุ่มเงินกว่า \$ 375 ล้านดอลลาร์ ในการสร้าง “Hallyuwood” ให้เป็น Entertainment Theme Park ซึ่งมีคอนเซ็ปต์คล้ายกับ Hollywood ในอเมริกา แต่เพิ่มพื้นที่ของ International Business Center และพิพิธภัณฑ์สำหรับอุตสาหกรรมหนังเกาหลีเอาไว้ด้วย

ดังที่กล่าวมาข้างต้น อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้นั้น มีการพัฒนาแบบค่อยเป็นค่อยไปและในปัจจุบันเป็นอุตสาหกรรมหลักที่ทำให้ประเทศเกาหลีได้นั้น มีรายได้เข้าประเทศเป็นอย่างมาก และมีอิทธิพลในหลายๆด้าน เช่น วัฒนธรรม การท่องเที่ยว เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะวิจัย เรื่อง “บทบาทของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศเกาหลี” เพื่อเป็นประโยชน์ผู้ที่สนใจได้ศึกษาต่อไป

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.1 เพื่อการศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี
- 1.2 ปัจจัยที่ทำให้เกิดอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี
- 1.3 บทบาทอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีที่มีต่อ การพัฒนาประเทศ การท่องเที่ยว วัฒนธรรม

2. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

2.1 ทำให้ทราบถึงการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี

2.2 ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี

2.3 ทำให้ทราบถึงบทบาทที่จะเกิดต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี การพัฒนาประเทศ การท่องเที่ยว วัฒนธรรม

3. ขอบเขตในการวิจัย

รวบรวมข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี สิ่งใดที่ทำให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์ของประเทศเกาหลีมีการพัฒนาและขยายตัวอย่างรวดเร็ว รวมถึงปัจจัยและผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีว่าเป็นไปในทิศทางใด โดยศึกษาค้นคว้าจาก

3.1 เอกสาร และสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆเช่น หนังสือ บทความ วารสาร

3.2 เก็บข้อมูลจากฐานข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

4. นิยามศัพท์

4.1 ภาพยนตร์เกาหลี คือภาพยนตร์ที่พูดภาษาเกาหลี ในที่นี้รวมถึงภาพยนตร์ที่มาจากประเทศเกาหลีได้และประเทศเกาหลีเหนือ

4.2 การส่งออก หมายถึงการส่งออกสินค้าและบริการ

4.3 นโยบายต่างประเทศ หมายถึง นโยบายต่างประเทศเกาหลีได้ในด้านเศรษฐกิจ การเมือง

4.4 นักท่องเที่ยว คือ นักท่องเที่ยว (tourist) ตามความหมายของสนธิบัตรชาติที่ได้ให้คำนิยามไว้ใน ปี พ.ศ. 2480 ว่านักท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลที่เดินทางอยู่ในประเทศหนึ่งประเทศใดที่มีบ้านเมืองที่อาศัยอยู่เป็นประจำเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง และได้ขยายความต่อไปอีกว่า บุคคลเช่นใด นับเป็น นักท่องเที่ยว และบุคคลเช่นใดไม่นับเป็นนักท่องเที่ยวดังต่อไปนี้ คือ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548, หน้า 20-29)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษา เรื่อง บทบาทของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจประเทศเกาหลี เพื่อศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมเกาหลีได้ว่าเป็นอย่างไร มีการพัฒนาในทิศทางใด และปัจจัยใดที่ทำให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี รวมถึง บทบาทต่างๆเช่น การท่องเที่ยว วัฒนธรรม ซึ่งศึกษาได้จากข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปทางภูมิศาสตร์ประเทศเกาหลีใต้

แผนที่ 1 แสดงที่ตั้งของประเทศเกาหลีใต้

ที่มา. ค้นเมื่อ 16 กันยายน 2555, <http://www.thaigoodview.com/node/82628>

ระหว่างเส้นละติจูดที่ 33 และ 43 องศาเหนือ และเส้นลองจิจูดที่ 124 และ 131 องศาตะวันออก (รวมเกาหลีเหนือ) คาบสมุทรเกาหลีทอดตัวไปทางทิศใต้ทางบด้านตะวันออกของทวีปเอเชีย มีความยาว 1,020

กิโลเมตร (612 ไมล์) และกว้าง 175 กิโลเมตร (105 ไมล์) ณ จุดที่แคบที่สุดของคาบสมุทร พื้นที่ 70% ของประเทศเป็นเทือกเขา จึงจัดเป็นประเทศที่มีภูมิประเทศเป็นเทือกเขามากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ความเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของแผ่นดินที่เป็นหินแกรนิตและหินปูนทำให้เกิด ภูมิประเทศที่สวยงามอย่างมหัศจรรย์ ประกอบด้วยเทือกเขาและหุบเขา เทือกเขา ตลอดชายฝั่งด้านตะวันออกสูงชันและทอดตัวลงสู่ทะเลตะวันออก ในขณะที่ชายฝั่งทางด้านใต้ และตะวันตก เทือกเขาค่อย ๆ ลาดลงต่ำสู่ที่ราบชายฝั่ง ซึ่งเป็นแหล่งเกษตรกรรมที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งในเกาหลีโดยเฉพาะในด้านการ ผลิตข้าว

คาบสมุทรเกาหลีถูกแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ที่บริเวณเหนือเส้นขนานที่ 38 คือ ประเทศระบอบประชาธิปไตย สาธารณรัฐเกาหลีอยู่ทางใต้ และประเทศระบอบคอมมิวนิสต์ เกาหลีเหนือ โดยถูกคั่นกลางโดยเขตปลอดทหารประเทศเกาหลีใต้มีพื้นที่ 99,500 ตารางกิโลเมตร มีประชากร 47.9 ล้านคน (ค.ศ.2003) (<http://koreakorea.myfri3nd.com/blog/2010/01/10/entry-4>, เข้าถึงเมื่อ 17 สิงหาคม 2555)

2. การพัฒนาอุตสาหกรรมประเทศเกาหลีใต้

เกาหลีใต้ได้เร่งพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมากหลังผ่านสงครามเกาหลีในปี 2493-2496 โดยใช้เงินช่วยเหลือจากสหประชาชาติลงทุนพัฒนาระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานในด้านต่าง ๆ เช่น สถานศึกษาระดับต้นและระดับกลาง ถนนหนทาง และเครือข่ายการติดต่อสื่อสารสมัยใหม่ ส่งผลให้เกาหลีใต้สามารถสร้างแรงงานที่มีคุณภาพและทักษะสูง พร้อมกับระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานที่สามารถรองรับการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วทางเศรษฐกิจได้ในช่วงเวลาต่อมา ประเทศเกาหลีใต้ มีการพัฒนาอุตสาหกรรมรวดเร็วมากจนกลายเป็นประเทศที่ส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม มากเป็นอันดับ 2 ของเอเชีย (รองจากญี่ปุ่น) อุตสาหกรรมของเกาหลีใต้ ได้แก่ การต่อเรือ เคมีภัณฑ์ เครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นต้น เมืองอุตสาหกรรมของเกาหลีใต้ ส่วนใหญ่อยู่ทางตอนกลางและตอนล่างของประเทศ เช่น โซล ปูซาน (<http://th.wikipedia.org/wiki/ทวีปเอเชีย>, เข้าถึงเมื่อ 18 สิงหาคม 2555)

3. การพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเกาหลีใต้ประสบความสำเร็จอย่างท่วมท้น จนกลายเป็นอุตสาหกรรมสำคัญ 10 อันดับแรกของประเทศ โดยรัฐบาลเกาหลีใต้ได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับสินค้าวัฒนธรรม เช่น ภาพยนตร์ แอนิเมชัน วิดีโอเกม ดนตรี ฯลฯ เนื่องจากตระหนักว่าเป็นธุรกิจฐานความรู้ ความสำเร็จของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเกาหลีใต้ไม่ได้เป็นเส้นทางที่โรยด้วย กลีบกุหลาบ ต้องฝ่าฟันอุปสรรคมากมาย โดยเริ่มต้นอย่างจริงจัง ภายหลังจากสงครามเกาหลีสงบลง รัฐบาลพยายามช่วยเหลืออุตสาหกรรมภาพยนตร์ผ่านมาตรการต่างๆ เป็นต้นว่า ยกเว้นภาษีอากรแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ นอกจากนี้ ประชาชนเกาหลีเพิ่งฟื้นจากภาวะสงคราม และกระหายที่จะชมภาพยนตร์ ทำให้อุตสาหกรรม

ภาพยนตร์ของเกาหลีใต้เฟื่องฟูขึ้นอย่างมากในช่วงนั้น

จุดเริ่มต้นของความช่วยเหลือที่รัฐบาลเกาหลีต้องให้การสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของประเทศ เพราะสมัยที่เกาหลีเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น ภาพยนตร์เกาหลีส่วนใหญ่ถูกทำลายไปในสงคราม ภาพยนตร์เรื่องใหม่ ๆ ที่สร้างขึ้นหลังจากนั้นก็ยังคงได้รับผลกระทบ เพราะญี่ปุ่นยังคุมเข้มเซ็นเซอร์ทั้งเนื้อหาและทุนสร้าง อิทธิพลของญี่ปุ่นยังครอบงำอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีอยู่หลายปี ถึงขนาดมีการห้ามไม่ให้คนเกาหลีสร้างภาพยนตร์ภาษาเกาหลีออกมาฉายในโรง ภาพยนตร์อย่างเด็ดขาด

จนกระทั่งมีสนธิสัญญาสงบศึกปี พ.ศ. 2496 ประธานาธิบดี Rhee Syng Man ประกาศให้ยกเว้นภาษีต่าง ๆ ในโรงภาพยนตร์ โดยหวังฟื้นฟูอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเกาหลี เปิดรับความช่วยเหลือทั้งด้านเทคโนโลยี และอุปกรณ์การถ่ายทำภาพยนตร์จากต่างประเทศ นับจากนั้นอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเกาหลีก็เฟื่องฟูขึ้นทันตา โดยแนวของภาพยนตร์เน้นไปในเรื่องของหนัง Melo-Drama หรือภาพยนตร์แนวสะเทือนอารมณ์ทั้งหลาย รวมทั้งภาพยนตร์แนว Action ซึ่งมีการหยิบเอาวัฒนธรรมการดำเนินชีวิตของคนเกาหลีมาสร้างเป็นบทภาพยนตร์ ที่กินใจคนดู

อย่างไรก็ตาม ภายหลังกองพลปาร์กจุงฮีก่อรัฐประหารเมื่อปี พ.ศ.2504 อุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเกาหลีใต้ก็เริ่มตกต่ำลง เนื่องจากรัฐบาลชุดใหม่ออกกฎระเบียบควบคุมภาพยนตร์อย่างเข้มงวด โดยห้ามมีเนื้อหาทางการเมืองอย่างเด็ดขาด ส่งผลกระทบทำให้เนื้อหาภาพยนตร์เกาหลีใต้เป็นเรื่องซ้ำซาก ไม่มีเนื้อหาแปลกใหม่ที่เป็นความสนใจของประชาชน ประกอบกับได้รับผลกระทบจากการแพร่ภาพโทรทัศน์และวิดีโอเทป โดยประชาชนหันมานิยมชมโทรทัศน์ที่บ้าน แทนที่จะไปชมที่โรงภาพยนตร์

เมื่อภาพยนตร์เกาหลีตกต่ำลง จนน่าเป็นห่วงว่าจะล้มหายไป รวมถึงความกังวลเกี่ยวกับการเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติตะวันตกผ่านภาพยนตร์ ฮอลลีวูด ดังนั้น รัฐบาลจึงกำหนดมาตรการคุ้มครองอุตสาหกรรมภาพยนตร์หลายประการ ได้แก่

1. มาตรการ Screen Quota System เป็นการจำกัดโควตาการฉายภาพยนตร์ต่างประเทศในโรงภาพยนตร์ เริ่มดำเนินการนับตั้งแต่ปี พ.ศ.2509 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน โดยกำหนดให้โรงภาพยนตร์ต้องฉายภาพยนตร์ของเกาหลีอย่างน้อย 40% หรือปีละ 146 วัน อย่างไรก็ตาม กฎระเบียบมีข้อยกเว้นผ่อนผันในด้านต่างๆ ดังนั้น โควตาที่แท้จริงจึงอยู่ที่ระดับปีละ 106 วัน

2. กำหนดโควตาการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศ โดยกำหนดว่าหากต้องการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศแต่ละเรื่อง ต้องลงทุนสร้างภาพยนตร์เกาหลีอย่างน้อย 4 เรื่อง โดยมาตรการนี้มีผลบังคับถึงปี 2528 เมื่อมีการออกกฎหมายภาพยนตร์ฉบับใหม่ซึ่งยกเลิกโควตานำเข้า อันเป็นผลจากแรงบีบบังคับจากรัฐบาลสหรัฐฯ ซึ่งข่มขู่ว่าหากรัฐบาลเกาหลีใต้ไม่ยกเลิกมาตรการนี้ จะห้ามนำเข้าเครื่องเล่นวิดีโอจากประเทศเกาหลีใต้

3. กำหนดว่าการนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายภายในประเทศ จะต้องดำเนินการผ่านบริษัทเกาหลีใต้เท่านั้น ห้ามบริษัทต่างประเทศเข้ามาทำธุรกิจเช่นนี้ในประเทศ แต่มาตรการนี้ได้ถูกยกเลิก

เช่นเดียวกันเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ.2530 เมื่อมีการแก้ไขกฎหมายภาพยนตร์

รัฐบาลเกาหลีผ่อนคลายเป็นภาพยนตร์ฮอลลีวูดเข้ามาฉายภายในประเทศมากขึ้น จึงส่งผลกระทบต่อเป็นอย่างมาก ทำให้ส่วนแบ่งตลาดของภาพยนตร์เกาหลีได้ลดลงจาก 39% ในปี พ.ศ.2527 ลดลงเหลือเพียง 15.9% ในปี 2536 ขณะที่ภาพยนตร์ฮอลลีวูดเพิ่มส่วนแบ่งตลาดเกาหลีได้เป็นมากกว่า 70% ยิ่งไปกว่านั้น จากเดิมที่มีการสร้างภาพยนตร์เกาหลีได้มากถึงปีละ 100-200 เรื่อง กลับลดลงเหลือเพียง 43 เรื่อง ในปี พ.ศ.2541 หนังสือพิมพ์ในช่วงนั้นถึงกับพยากรณ์ว่าอุตสาหกรรมภาพยนตร์กำลังใกล้จะถึง จุดจบ

เดิมการสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไม่เป็นภาระแก่รัฐบาลเกาหลีมากนัก เนื่องจากมีกองทุนร่วมลงทุน (Venture Capital) และบริษัทขนาดใหญ่ เช่น ซัมซุง ฯลฯ ให้การสนับสนุนด้านเงินทุนแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์อยู่แล้ว บทบาทของรัฐบาลจึงเป็นการให้สิทธิและประโยชน์เพื่อกระตุ้นให้บริษัทเอกชน เหล่านี้นำเงินมาช่วยเหลืออุตสาหกรรมภาพยนตร์เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อเกาหลีได้เผชิญวิกฤตเศรษฐกิจเมื่อปี พ.ศ.2540 ทำให้แหล่งเงินทุนสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ลดลงมาก ดังนั้น รัฐบาลเกาหลีจึงต้องรับภาระให้การสนับสนุนด้านเงินทุนแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2541 เป็นต้นมา โดยในปี พ.ศ.2541 สนับสนุนภาพยนตร์ 10 เรื่อง เป็นเงินรวม 45 ล้านบาท หรือเฉลี่ยเรื่องละ 4.5 ล้านบาท แต่ก็นับว่าเป็นเงินช่วยเหลือไม่มากนักเมื่อคำนึงถึงว่าภาพยนตร์แต่ละเรื่อง มีต้นทุนสร้างสูงถึง 40-80 ล้านบาท

อุตสาหกรรมภาพยนตร์ของเกาหลีได้เริ่มประสบผลสำเร็จทางธุรกิจในช่วงประเทศ เผชิญภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ โดยปรากฏการณ์สำคัญที่เป็นจุดพลิกผันของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีได้ คือ ภาพยนตร์เรื่อง Shiri ซึ่งทุ่มทุนสร้างประมาณ 120 ล้านบาท และประสบผลสำเร็จเป็นอย่างมาก สร้างรายได้เฉพาะภายในประเทศเกาหลีได้เป็นเงินมากถึง 800 ล้านบาท ความสำเร็จอย่างท่วมท้นของภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ผู้ชมเกิดความมั่นใจใน ภาพยนตร์เกาหลีได้ว่ามีคุณภาพทัดเทียมกับภาพยนตร์ฮอลลีวูด

จากนั้นภาพยนตร์เกาหลีได้อีกหลายเรื่องก็เดินหน้าประสบผลสำเร็จอย่างท่วมท้น เมื่อนำออกฉายภายในประเทศ เป็นต้นว่า ภาพยนตร์เรื่อง Friends ประสบความสำเร็จมากเมื่อนำออกฉายในปี พ.ศ.2544 โดยมีผู้ชมในเกาหลีได้มากถึง 8.1 ล้านคน

ล่าสุดภาพยนตร์เรื่อง “Taegukgi : The Brotherhood of War” หรือ “เทกิกกิ เลือดเนื้อเพื่อฝัน วันสิ้นสงคราม” ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับสงครามเกาหลี ทุ่มทุนสร้างสูงถึง 560 ล้านบาท พร้อมกับใช้นักแสดงมากถึง 25,000 คน ก็ประสบผลสำเร็จอย่างท่วมท้นเช่นเดียวกัน โดยประชาชนเกาหลีได้ซึ่งทั้งหมด 48 ล้านคน ได้เข้าชมภาพยนตร์เรื่องนี้มากกว่า 10 ล้านคน

ปัจจุบันตลาดภาพยนตร์ของเกาหลีได้มีมูลค่า 37,000 ล้านบาทต่อปี และหากนับรวมตลาดวิดีโอและดีวีดีแล้ว จะเป็นเงินมากถึงปีละ 62,000 ล้านบาท จากเดิมที่ภาพยนตร์เกาหลีได้มีส่วนแบ่งตลาดภายในประเทศในปี 2536 เพียงแค่ 15.9% ต่อมาในปี พ.ศ.2540 มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเล็กน้อยเป็น 25.5% แต่ใน

ระยะหลังเมื่อภาพยนตร์เกาหลีได้ประสบความสำเร็จอย่างท่วมท้น ทำให้ส่วนแบ่งตลาดเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว กล่าวคือ เพิ่มขึ้นเป็น 36% ในปี พ.ศ.2542 และ 46% ในปี พ.ศ.2544 โดยในปีนี้เอง ปรากฏว่าภาพยนตร์ที่ทำรายได้มากที่สุด 5 อันดับแรก เป็นภาพยนตร์ของเกาหลีได้ทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น ในปี พ.ศ.2547 ส่วนแบ่งตลาดภาพยนตร์เกาหลีได้เพิ่มขึ้นเป็นมากกว่า 50% และล่าสุดในปี พ.ศ.2548 ส่วนแบ่งตลาดเพิ่มขึ้นอีกเป็น 60%

อนึ่ง มีข้อสังเกตว่าภาพยนตร์เกาหลีได้ประสบความสำเร็จอย่างมาก ทำให้ครองตลาดภายในประเทศระดับสูงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ เป็นต้นว่า ภาพยนตร์ฝรั่งเศสครองตลาดภายในประเทศของตนเอง 41%, ญี่ปุ่น 39%, ไทย 20-30%, เยอรมนี 18%, อิตาลี 18%, สหราชอาณาจักร 12% ฯลฯ

นอกจากความสำเร็จในตลาดภายในประเทศแล้ว ในระยะหลังมีภาพยนตร์เกาหลีได้หลายเรื่องที่ได้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากใน ตลาดโลก โดยในปี พ.ศ.2548 เกาหลีได้ส่งออกภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์เป็นมูลค่ามากถึง 8,000 ล้านบาท จากความสำเร็จเป็นอย่างมากของภาพยนตร์เกาหลีได้ จึงถูกฮอลลีวูดสนใจซื้อเพื่อนำไปฉายต่างประเทศ รวมถึงการซื้อลิขสิทธิ์บทบาทภาพยนตร์เพื่อนำไปสร้างใหม่ในสไตลส์ฮอลลีวูดเพื่อให้สอดคล้องกับรสนิยมของประเทศตะวันตกมากยิ่งขึ้น เป็นต้นว่า ภาพยนตร์เรื่อง My Wife is A Gangster ได้ถูกบริษัท Miramax ของฮอลลีวูดซื้อลิขสิทธิ์บทบาทภาพยนตร์ไปเมื่อปี พ.ศ.2544 ในราคาประมาณ 44 ล้านบาท

นอกจากภาพยนตร์เรื่องยาวแล้ว ละครโทรทัศน์ของเกาหลีได้ก็ได้บุกตลาดโลกเช่นเดียวกัน เดิมตลาดหลักของรายการโทรทัศน์เกาหลีได้ คือ ญี่ปุ่น จีน และเวียดนาม และปัจจุบันกำลังบุกตลาดประเทศไทย ได้หวัน อินโดนีเซีย และอินเดีย

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลเกาหลีได้ต้องเผชิญกับแรงบีบของสหรัฐฯ อย่างต่อเนื่องเพื่อให้ยกเลิกโควตาการฉายภาพยนตร์จากต่างประเทศ เนื่องจากฝ่ายสหรัฐฯ เห็นว่าการกำหนดโควตาเช่นนี้ก่อให้เกิดการแข่งขันที่ไม่เท่าเทียมกัน ล่าสุดเมื่อปลายเดือนมกราคม 2549 กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวของเกาหลีได้ ได้ประกาศว่าจะแก้ไขกฎหมายเพื่อลดโควตาภาพยนตร์จากเดิม 40% หรือ 146 วัน เหลือ 20% หรือ 73 วัน นับตั้งแต่เดือนกรกฎาคม พ.ศ.2549 เป็นต้นไป

รัฐบาลเกาหลีได้ยังประกาศว่าจะให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็น เงินมากถึง 16,000 ล้านบาท ในช่วง 5 ปีข้างหน้า เพื่อเป็นการชดเชยการลดโควตาภาพยนตร์ สำหรับเงินที่จะมาช่วยเหลือนี้ จะมาจาก 2 แหล่ง คือ จากงบประมาณแผ่นดิน 8,000 ล้านบาท และจากภาษีที่จะเก็บในอัตรา 5% ของราคาตัวภาพยนตร์ อีก 8,000 ล้านบาท

อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้ประกอบการธุรกิจภาพยนตร์เกาหลีได้ไม่พอใจนโยบายผ่อนคลายนโควตาภาพยนตร์ เป็นอย่างมาก โดยประกาศจะเดินขบวนประท้วงในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2549 นอกจากนี้ จะส่งคนไปลือบับรรดาสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเพื่อให้ลงมติไม่ให้ผ่านกฎหมาย ผ่อนคลายนโควตา

ความสำเร็จของภาพยนตร์เกาหลีได้นอกจากจะสร้างรายได้เงินตราต่างประเทศจากการ จำหน่ายภาพยนตร์แก่ผู้ซื้อต่างประเทศแล้ว ยังมีส่วนเกื้อกูลธุรกิจอื่นๆ อีกมากมาย เช่น ท่องเที่ยว แฟชั่น

เครื่องใช้ไฟฟ้า โทรศัพท์มือถือ อาหารเกาหลีใต้ โรงเรียนสอนภาษาเกาหลีใต้ ฯลฯ

สำหรับตัวอย่าง ละครโทรทัศน์เรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ซึ่งประสบความสำเร็จมากในประเทศไทย ได้นำเสนอข้อมูลอันน่าสนใจเกี่ยวกับอาหารเกาหลีใต้ นับว่าส่งผลดีอย่างมากต่อธุรกิจภัตตาคารเกาหลีใต้ในประเทศไทย ยิ่งไปกว่านั้น ภาพยนตร์เกาหลีใต้มีกนิยมนำมาทำบริเวณโลกทัศน์ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอันสวยงามของเกาหลี นับว่าเป็นผลดีต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวของเกาหลีใต้ เนื่องจากช่วยกระตุ้นให้ผู้ชมชาวไทยสนใจไปท่องเที่ยวตามรอยละครเกาหลีใต้

4.อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีกับวัฒนธรรม

วัฒนธรรมเกาหลีซึ่งเป็นที่นิยมในเวลานี้ ได้ถูกสร้างขึ้นอย่างมีจุดประสงค์โดยรัฐบาลเกาหลีมีนโยบายสร้างสิ่งที่เรียกว่า “วัฒนธรรมสมัยใหม่อย่างมีระบบ” ซึ่งมีการจัดตั้งกรมการวัฒนธรรมร่วมสมัยขึ้นในสังกัดกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเพื่อที่จะสนับสนุนสินค้าทางวัฒนธรรมของเกาหลี เพื่อให้แพร่หลายออกไป โดยนโยบายเริ่มแรกคือ การปลูกฝังวัฒนธรรมร่วมสมัยใหม่ให้กับเยาวชนคนรุ่นใหม่ของเกาหลี (LG Mobile, 2008)

ด้วยความพยายามของรัฐบาล ถือได้ว่าเป็นสัญญาณการตอบรับเป็นอย่างดีจากประชาชน ทำให้เด็กเกาหลียุคใหม่คุ้นเคยและภูมิใจในชาติพันธุ์ของตัวเอง เพราะพวกเขาจะฟังเพลงที่ผลิตในเกาหลี ใช้ภาษาเกาหลีในการท่องอินเทอร์เน็ต พร้อมทั้งยังปลูกฝังความคิดไม่ให้รู้สึกที่วัฒนธรรมของตนด้อยกว่าในชาติใด จึงทำให้วัฒนธรรมร่วมสมัยที่ทางรัฐบาลตั้งใจมอบให้แก่เยาวชนที่แพร่ไปทั่วทั้งเกาหลี โดยปะปนไปกับบันเทิงในแขนงต่างๆ เช่น ภาพยนตร์และซีรีส์ทางโทรทัศน์ (LG Mobile, 2008)

เมื่อกระแสความนิยมในวัฒนธรรมเกาหลีได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากประชาชน รัฐบาลเกาหลีใต้จึงได้นำโปรเจกต์สำคัญออกมา คือ การจัดตั้งองค์กร ชื่อ Korea Cultural Content Agency--KOCCA ในปี ค.ศ. 1988 เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนสินค้าทางวัฒนธรรม เช่น ภาพยนตร์ เกม ศิลปะ ดนตรี อนิเมชัน (Animation) ออกสู่ตลาดต่างประเทศ (LG Mobile, 2008)

ในการสนับสนุนของทางภาครัฐต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ยังมีอยู่ในส่วนที่สามารถจับต้องได้โดยการทุ่มงบประมาณการสร้างโรงถ่ายขนาดใหญ่ที่สุดในเอเชีย โดยใช้ชื่อว่า “โซลสตูดิโอคอมเพล็กซ์” โดยได้เปิดให้ผู้สร้างภาพยนตร์ได้เข้ามาเช่าในราคาถูก เพื่อให้มีงานออกไปสู่ตลาดเอเชียและตลาดโลก หรือหากผู้สร้างภาพยนตร์หรือละครมีทุนไม่เพียงพอ ทางรัฐบาลก็มีเงินกู้และเงินให้เปล่าไว้รองรับตลอดเวลา ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 2001-2002 จึงถือได้ว่าเป็นช่วงที่อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีกลายเป็นดอกไม้ไฟที่เบ่งบานที่สุดในภูมิภาคเอเชีย

(นิติภูมิ นวรัตน์, 2547, <http://www.nitipoom.com/th/article1.asp?idOpenSky=2008&Ipagenum=4> เข้าถึงเมื่อ 19 สิงหาคม 2555)

ช่วงกลางปี ค.ศ. 2003 การผลิตด้านสินค้าทางวัฒนธรรมของเกาหลีได้เป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น เมื่อรัฐบาลยอมให้จัดงานรวมวัฒนธรรมบันเทิงครั้งยิ่งใหญ่ ณ กรุงโซล โดยตั้งเป้าหมายให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็นฐานในการส่งออกวัฒนธรรมไปทั่วโลกหลังจากได้ดำเนินนโยบายต่างๆภายในประเทศจนประสบความสำเร็จ (เศรษฐพันธ์ กระจ่างวงษ์, 2551, http://www.sme.go.th/cms/journal_articles/view_articles_content?article_id=NEW-MARKET-280708

เข้าถึงเมื่อ 20 สิงหาคม 2555)

5. อุตสาหกรรมภาพยนตร์กับการท่องเที่ยว

ความสำเร็จของภาพยนตร์เกาหลีได้ให้อานิสงส์กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไป ด้วยโดยปริยาย โดยเฉพาะ “ละครซีรีส์เกาหลี” ซึ่งถือเป็นกุญแจสำคัญในการเสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดี และเปิดประตูให้ “ดินแดนกิมจิ” กลายเป็นที่รู้จักของคนทั่วโลก ย้อนไปราวปีค.ศ.2003 ขณะที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั่วทั้งทวีปเอเชียกำลังประสบปัญหา (อันสืบเนื่องมาจากการระบาดของโรคซาร์ส) องค์กรส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาหลี (KNTO) ได้ประกาศให้ปีค.ศ.2004 เป็น “ปีแห่งกระแสเกาหลี” (The Year of Korean Wave) โดยได้เลือกใช้สื่อบันเทิงทั้งหมด ทั้งภาพยนตร์ ละคร โทรทัศน์ และดนตรี มาเป็นจุดเด่นทางการตลาด พร้อมทั้งทำการตัดต่อ “ภาพวิดีโอไฮไลต์จากภาพยนตร์เรื่องดัง” มาเป็นสื่อประชาสัมพันธ์ให้ธุรกิจท่องเที่ยว อันมีกลุ่มเป้าหมายหลักที่ประเทศจีน ญี่ปุ่น และประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

นอกจากนั้น ภาครัฐยังได้แต่งตั้งดาราดังอย่าง Kim Hee – Sun และ Choi Ji – Woo เป็นทูตการท่องเที่ยว และกระหน่ำแคมเปญประชาสัมพันธ์ด้วยเม็ดเงินกว่า 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ผ่านการโฆษณาทั้งในสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโทรทัศน์ และสื่อออนไลน์) มีการจัดทำ “รายการนำเที่ยวสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์”

ตลอดจนงานคอนเสิร์ตต่างๆ ที่เป็นการเปิดประตูต้อนรับบรรดาแฟนคลับเกาหลีแบบถึงใจ จนทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าสู่ประเทศเกาหลีในปีนั้นเพิ่มขึ้น ถึง 22.4%

(<http://article.tcdconnect.com/ideas/kr3#ixzz26Gamtm4j>, เข้าถึงเมื่อ 28 สิงหาคม 2555)

ปัจจุบัน รัฐบาลเกาหลีได้ เล็งเห็นความจำเป็นที่จะส่งเสริมการเผยแพร่วัฒนธรรมเกาหลีไปสู่คนทั่วโลก เพื่อหวังผลที่จะให้ผู้คนรู้จักประเทศเกาหลี อันจักก่อให้เกิดประโยชน์ คือ

(1) การซื้อสินค้าเกาหลีที่ส่งออกไปยังต่างประเทศ

(2) ชักชวนนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามายังเกาหลีจำนวนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ รัฐบาลเกาฬียังประสงค์ที่จะให้เกาหลีเป็นข่าวในสื่อมวลชนทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง จึงส่งเสริมให้บรรจุเนื้อหาสาระเกี่ยวกับประเทศเกาหลีในหลักสูตรชั้นประถมศึกษาจนถึงชั้นอุดมศึกษาของประเทศต่างๆ ทั้งนี้ทั้งนั้น เพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับสังคมเกาหลีให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายอีกทางหนึ่ง ท่ามกลางสภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจในตอนปลายทศวรรษที่ 1990 รัฐบาลเกาหลีได้ได้เร่งส่งเสริมให้ขยายอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม (Cultural industry) ให้มีความแข็งแกร่ง

โดยทางตอนใต้ของกรุงโซลนั้น มีการขยายศูนย์ศิลปะแห่งกรุงโซล (Seoul Arts Center) และศูนย์ศิลปะการแสดงพื้นเมืองแห่งชาติ (National Center for Korean Traditional Performing Arts) อีกทั้งมีแผนในการปรับปรุงเส้นทางคมนาคมเพื่อให้ผู้คนที่อาศัยอยู่ทางตอนเหนือของกรุงโซลสามารถเดินทางไปยังศูนย์ต่างๆ ได้อย่างสะดวก อนึ่ง รัฐบาลปรับปรุงศูนย์วัฒนธรรมกษัตริย์เซจง (Sejong Cultural Center) และโรงละครแห่งชาติ (National Theater of Korea) ที่ตั้งอยู่ใจกลางของกรุงโซลให้ทันสมัยขึ้นอีกด้วย

6. อุตสาหกรรมภาพยนตร์กับกระแสเกาหลี (Korean wave)

กระแสเกาหลี (Korean Wave) หรือที่รู้จักกันอีกนามหนึ่งว่า “Hallyu” เป็นศัพท์ที่ตั้งขึ้นโดยนักหนังสือพิมพ์ชาวจีนในช่วงปลายทศวรรษ 1990 หมายความถึงกระแสความเ็นของความนิยมเกาหลี ที่ค่อยๆ คืบคลานมายังภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นับว่าเป็นปรากฏการณ์ที่เหนือความคาดหมายของนักวิชาการหรือบรรดาสื่อมวลชน เพราะเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมข้ามชาติที่ข้ามพินอิทธิพลทางเศรษฐกิจการเมืองและสังคมของชาติมหาอำนาจ เช่นสหรัฐอเมริกา ท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์ในโลกยุคดิจิทัล กระแสนี้ได้ก่อตัวมากกว่าสิบปีและมีแนวโน้มว่ายังแรงอยู่กระแสเกาหลีเป็นเรื่องเกี่ยวกับความนิยมชมชอบทางวัฒนธรรมร่วมสมัยของเกาหลี (Korean Pop Culture) ที่มาจากภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ ภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ เพลงป๊อป และคารานักร้องเกาหลี ภาพยนตร์เกาหลีเรื่องแรกที่

ประสบความสำเร็จในประเทศญี่ปุ่น ฮองกง สิงคโปร์และไต้หวัน ได้แก่เรื่องShiri ซึ่งฉายในปีค.ศ.1999 เป็นภาพยนตร์แนวแอ็คชั่นเกี่ยวกับสายลับชาว

เกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ที่ทำรายได้มหาศาลและมียอดรายได้เหนือกว่าภาพยนตร์ Titanic เมื่อครั้งฉายในเกาหลีและนับได้ว่าเป็นก้าวแรกที่เกาหลีเริ่มมีอิทธิพลในวงการบันเทิงของเอเชียและสร้างกระแสเกาหลี หลังจากนั้นเกาหลียังผลิตภาพยนตร์ที่ได้รับความนิยมไม่แพ้กัน อาทิ JSA, Friend,Silmido และ Taegukgiอย่าง ไรก็ตาม ภาพยนตร์ทางโทรทัศน์หรือที่คนไทยคุ้นเคยกับคำว่า ซีรีส์เกาหลี น่าจะมีอิทธิพลต่อความชื่นชมในเรื่องเรื่อง วิวทิวทัศน์ และตัวละครเอกนางเอกที่เป็นคนเกาหลีมากกว่าสื่ออื่นๆ ภาพยนตร์เรื่อง Winter Sonata เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรักแท้ของหนุ่มสาว จัดทำโดยสถานีโทรทัศน์ KBS ของเกาหลี ได้ฉายในสถานีโทรทัศน์ NHK ของญี่ปุ่นในปี ค.ศ. 2004 ได้รับความนิยมสูงสุดในกลุ่มของแม่บ้านญี่ปุ่นช่วงอายุตั้งแต่ 40 ปี ขึ้นไป และทำให้ดารานำแสดงฝ่ายชาย BaeYoung Joon มีชื่อเสียงอย่างมากในตลาดญี่ปุ่นจนทำให้มีการจัดนำเที่ยวตามรอยภาพยนตร์ Winter Sonata ภาพยนตร์อีกเรื่องที่สร้างกระแสเกาหลีได้มากคือเรื่อง Daejunggum ออกฉายครั้งแรกในเกาหลีในเดือน กันยายน ค.ศ. 2003 เป็นเรื่องราวตามเกร็ดประวัติศาสตร์เกาหลีเกี่ยวกับความสำเร็จของสตรีในยุค โซซอนประมาณ 500 ปีก่อน ซึ่งผู้ชายเป็นใหญ่ เธอสามารถเป็นหมอลวงที่เป็น ผู้หญิงคนแรกในวังหลวงได้ ผู้ชมจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมเกี่ยวกับอาหารเกาหลีและยาสมุนไพรไปด้วย นับว่าเรื่องนี้เป็นหน้าต่างทางวัฒนธรรมเกาหลีที่ชาวเอเชียได้รู้จักมากยิ่งขึ้น ดารานำแสดงฝ่ายหญิง Lee Young – Ae ได้รับความนิยมไปทั่วทั้งเอเชีย จนหลายคนอยากจะได้เดินทางมาท่องเที่ยวเกาหลีเพื่อจะได้ มาดูฉากพระราชวังในภาพยนตร์ดังกล่าวสำหรับเรื่องเพลงนั้น วงดนตรีเกาหลีเริ่มเป็นที่นิยมในกลุ่มวัยรุ่นในจีนและไต้หวันนับตั้งแต่ปลาย ทศวรรษที่ 1990 สถานีโทรทัศน์ท้องถิ่นจำนวนมากไม่สามารถผลิตรายการดนตรีที่มีคุณภาพหรือมาก พอเพื่อรับกับความต้องการของคนรุ่นใหม่ได้ มีสตูดิโอของวงดนตรีเกาหลีจึงเข้ามาในตลาดเอเชีย เนื่องจากมีราคาถูกที่สุด วงดนตรีเกาหลีเป็นทางเลือกอีกทางหนึ่ง นอกเหนือจาก วงดนตรีป๊อปแบบตะวันตก หรือ ป๊อปแบบญี่ปุ่น วงบอยแบนด์เกาหลี H.O.T. ได้ติดอันดับอัลบั้มขายดีในเอเชีย ต่อจากนั้นยังมีวงดนตรีอีกหลายวงซึ่งเป็นวงดนตรีป๊อปส่วนใหญ่เป็นเด็กวัยรุ่น เช่น NRG SESและ Baby Vox ล่าสุดคือวงดนตรี Don Bang Shin Ki กล่าวกันว่าความสำเร็จของวงบอยแบนด์หรือ เกิร์ลแบนด์เกาหลีมา จากรูปร่างกายตาที่ดูสดใสและน่ารัก ดูเป็นเด็กดี สามารถเดินร่าได้เก่ง เสียงดีอาจเป็นเรื่องรองบางคนอาจคิดว่ากระแสเกาหลีเกิดมาด้วยความบังเอิญ ที่จริงแล้วเป็นการดำเนินงานโดยภาครัฐเป็นผู้กำหนดแนวนโยบายและสนับสนุนเงิน ทุนในเบื้องต้น ขับเคลื่อนได้โดยภาคเอกชน

7. ความสำเร็จของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี ในช่วง 4-5 ปีที่ผ่านมา ค.ศ. 1995-2004 พบว่า ประเทศเกาหลีได้มีการส่งออกภาพยนตร์เป็นจำนวนมากในปี ค.ศ. 1995 มีมูลค่าการส่งออก 208,679 เหรียญสหรัฐ และ ในปี ค.ศ. 2004 มีมูลค่าการส่งออก 58,284,600 เหรียญสหรัฐ ถือได้ว่าในระยะเวลา 10 ปีประเทศเกาหลีได้มีมูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้นกว่า 29%

ปัจจุบันประเทศเกาหลีได้มีการขายภาพยนตร์ให้กับต่างชาติ โดยภาพยนตร์เรื่อง My sassy Girl ในราคา 750,000 เหรียญสหรัฐบวกด้วย 4% ของรายได้ทั่วโลก เรื่อง Hi Dharma ในราคา 300,000 เหรียญสหรัฐบวกด้วย 5% ของรายได้ทั่วโลก

จากปี ค.ศ. 1955-2004 สามารถแสดงให้เห็นถึงที่ทำให้เกิดมูลค่าทางการส่งออกภาพยนตร์ตามลำดับ(มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

นโยบายต่างประเทศเกาหลีใต้ ด้านเศรษฐกิจ การเมือง

ภูมิหลัง

สาธารณรัฐเกาหลี (Republic of Korea) หรือ เกาหลีใต้ (South Korea) เป็นประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีชื่อเรียกเป็นภาษาเกาหลีว่า ฮันกุก (Hun Guk) หรือ (Nam Hun) คนเกาหลีเหนือเรียกคนเกาหลีใต้ว่า นัมโชซอน (Num Cheochon) ซึ่งแปลว่า ประเทศโชซอนทางใต้ เนื่องจากโชซอนเป็นชื่อประเทศเกาหลีในสมัยโบราณและประวัติความเป็นมาของเกาหลีนั่น (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2544ค, <http://th.wikipedia.org/wiki/ประเทศเกาหลีใต้> เข้าถึงเมื่อ 11 มกราคม 2556)

เกาหลีเคยตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1910-1945 รวมระยะเวลาได้ 35 ปี ช่วงที่ประเทศเกาหลีตกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่นนั้น ประเทศมีฐานะยากจน ญี่ปุ่นได้เข้ามาพัฒนาอุตสาหกรรมหนัก เข้าครอบครองที่ดินบางส่วน โดยใช้เกาหลีเป็นแหล่งวัตถุดิบและตลาดสำหรับสินค้าญี่ปุ่น ญี่ปุ่นได้จำกัดสิทธิเสรีภาพ ไม่ว่าจะเป็นการสอนหนังสือ โดยเฉพาะวิชาภาษาเกาหลี ประวัติศาสตร์เกาหลี ที่ไม่ให้มีการเรียนการสอนในโรงเรียนและยังถือครองภาพเกษตรที่ดินของประชาชน โดยในปี ค.ศ. 1913 ร้อยละ 40 ของครอบครัวชาวเกาหลีเป็นผู้เช่านาล้วนๆ เมื่อถึงทศวรรษ 1917 ร้อยละ 50 ของผู้เช่ามีระดับการครองชีพต่ำกว่าระดับพอยังชีพขั้นพื้นฐาน ทำให้ที่ดินตกเป็นของรัฐบาลญี่ปุ่น ทำให้ชาวนาจำนวนมากต้องถูกไล่ออกจากที่ดินและอพยพย้ายออกไปต่างประเทศ นอกจากนี้ยังเก็บภาษีรายได้ของชาวนาร้อยละ 40 ของผลผลิตถูกส่งออก จนวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1945 เกาหลีใต้ประกาศเอกราช (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2544ค, <http://th.wikipedia.org/wiki/ประเทศเกาหลีใต้> เข้าถึงเมื่อ 11 มกราคม 2556)

ในช่วงที่สงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นพ่ายแพ้สงครามจนต้องถอนกองทัพจากเกาหลีกลับประเทศ ทำให้เกาหลีใต้อยู่ภายใต้การจัดการของสหรัฐอเมริกา ส่วนเกาหลีเหนืออยู่ภายใต้โดยการควบคุมของโซเวียต โดยทั้ง 2 ประเทศมหาอำนาจได้สนับสนุนให้มีการจัดการทางด้านเมืองที่สนับสนุนอุดมการณ์ของฝ่ายตน ทำให้เกาหลีเหนืออยู่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์ด้วยอิทธิพลของโซเวียต ส่วนเกาหลีใต้ได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐ ทำให้เกิดสถานการณ์สงครามเย็น โดยกองทัพเกาหลีเหนือได้บุกลงมาทางตอนใต้ของคาบสมุทรเกาหลีจึงทำให้เกิดสงครามเกาหลี เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน ค.ศ. 1950 เป็นระยะเวลากว่า 3 ปี เป็นการเผชิญหน้าและปะทะกันด้วยกำลังของเกาหลีที่มี 2 ฝ่ายมหาอำนาจ ฝ่ายคอมมิวนิสต์คือ สหภาพโซ

เวียดและจีนที่สนับสนุนเกาหลีเหนือขณะที่สหรัฐกับพันธมิตรภายใต้กองกำลังช่วยของสหประชาชาติที่สนับสนุนเกาหลีใต้จนสงครามได้สิ้นสุดลงในปี ค.ศ.1953 ประเทศเกาหลีเหนือและประเทศเกาหลีใต้ได้ถูกแบ่งออกเป็น 2 ประเทศในบริเวณเส้นขนาน 38 องศาเหนือจนกระทั่งปัจจุบัน (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2544ค, <http://th.wikipedia.org/wiki/ประเทศเกาหลีใต้> เข้าถึงเมื่อ 11 มกราคม 2556)

สงครามเกาหลีจึงสิ้นสุดลงเป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาประเทศเกาหลียังขาดผู้นำประเทศ เพราะตั้งแต่ปี ค.ศ. 1948 ได้มีนักการเมืองหลายคนได้ออกมาสนับสนุนให้มีการเลือกตั้งขึ้น เพราะอย่างยิ่งมีความขัดแย้งระหว่างนักการเมืองทางตอนเหนือกับทางตอนใต้ของประเทศ ข้อเสนอจึงไม่ประสบความสำเร็จ จนเมื่อเกาหลีใต้ได้มีการเลือกตั้งขึ้นก่อนในวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 1948 และผู้ที่ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีนั้นคือ “นายซึง มั่น รี” (Syng Man-Rhee) และได้จัดตั้งรัฐบาลขึ้นในวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1948 พร้อมทั้งตั้งชื่อประเทศว่า “สาธารณรัฐเกาหลี” (Republic of Korea) มีแนวทางการปกครองแบบระบอบประชาธิปไตย ส่วนทางตอนเหนือของประเทศ ได้จัดตั้งรัฐบาลโดยได้รับการช่วยเหลือจากสหภาพโซเวียตให้ “นายคิม อิล ซุง” เป็นผู้นำสูงสุดของเกาหลีเหนือในวันที่ 9 กันยายน ค.ศ. 1948 และตั้งชื่อประเทศว่า “สาธารณรัฐประชาชนโซซอน” หรือ “สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี” (Democratic People’s Republic of Korea –DPRK) โดยมีแนวทางการปกครองแบบระบอบคอมมิวนิสต์ (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2544ข, <http://th.wikipedia.org/wiki/ประเทศเกาหลีเหนือ> เข้าถึงเมื่อ 25 ธันวาคม 2555)

อย่างไรก็ตาม ประชาชนเกาหลีใต้ได้เกิดความไม่พอใจกับการบริหารของคณะผู้นำประเทศของประธานาธิบดีซึง มั่น รี จึงได้มีการรวมกลุ่มประท้วงเพื่อขับไล่ประธานาธิบดีให้ออกจากตำแหน่ง จนในที่สุด วันที่ 16 พฤษภาคม ค.ศ. 1961 ได้มีการเลือกตั้งขึ้นมาใหม่ โดยผู้ที่ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีนั้นคือ “นายปาร์ค จุง ฮี” (Park Jung Hee) เมื่อนายปาร์ค จุง ฮี ได้ขึ้นมาเป็นประธานาธิบดี ได้มีนโยบายการพัฒนาประเทศเพื่อยกระดับมาตรฐานในความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น ได้ส่งเสริมอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมยนต์ สิ่งทอ เคมี และอิเล็กทรอนิกส์ แต่เมื่อวันที่ 26 ตุลาคม ค.ศ. 1979 นายปาร์ค จุง ฮี ได้ถูกลอบสังหาร

จากการเริ่มนโยบายพัฒนาประเทศของปาร์ค จุง ฮี เป็นต้นมา ทำให้เกาหลีใต้มีการเปลี่ยนแปลงการปฏิรูปทั้งทางการของเศรษฐกิจ การเมือง จนทำให้เกาหลีใต้มีความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ เกิดการขยายตัวทางด้านการค้าระหว่างประเทศในอันดับที่ 11 (ค.ศ. 1997) การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (GNP) ในอันดับที่ 30 ของโลก และเกิดการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ ในอันดับที่ 13 ของโลก (ในปี ค.ศ. 2007) โดยเกาหลีมีเศรษฐกิจการค้าทั้งหมดอยู่ที่ 728 US\$ billion จากข้อมูลนี้จัดได้ว่าประเทศเกาหลีใต้เป็นทรงพลังตัวหนึ่งของเอเชีย

ผลของการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของเกาหลีเพิ่มขึ้นจากนโยบายพัฒนาประเทศ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ โดยเฉพาะการค้าการลงทุนของประเทศที่ทำให้เกิดมีประสิทธิภาพภายในประเทศแล้ว ยังมีนโยบายสนับสนุนอุตสาหกรรมหนัก อุตสาหกรรมเบา อุตสาหกรรมบริการและการค้าการลงทุนอีก

นโยบายการค้าการลงทุนของเกาหลีใต้

ผลจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านอุตสาหกรรมในช่วงที่ผ่านมานั้นเป็นผลจากการที่รัฐบาลได้มีการเข้ามาแทรกแซง โดยเริ่มการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 1 (ค.ศ.1961-1965) ซึ่งตลอดระยะเวลาของแผนระบบเศรษฐกิจจะเป็นไปในรูปแบบ “ระบบเศรษฐกิจทุนนิยมแบบมีการชี้นำ” (guided capitalism) โดยจะปฏิบัติตามหลักการของระบบการประกอบเสรี และมีการเคารพเสรีภาพตามความคิดริเริ่มขององค์กรเอกชน แต่รัฐบาลอาจเข้ามีส่วนร่วมทั้งทางตรงและทางอ้อม หรือแม้แต่ในด้านอื่นๆ เช่นการส่งเสริมธุรกิจการส่งออก การควบคุมการเงินการธนาคารที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนากำลังบุคคล (รุ่ง แก้วแดง, 2535, ความเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนามนุษย์ในประเทศเกาหลีใต้ ช่วงปี พ.ศ. 2488-2535.

<http://www.once.go.th/publication/4213006/s95007.pdf> เข้าถึงเมื่อ 30 ธันวาคม 2555)

นโยบายวัฒนธรรมอุตสาหกรรม

นโยบายวัฒนธรรมของอุตสาหกรรมเกาหลีใต้ได้มีการพัฒนาและสนับสนุนจากรัฐบาลกลางมาโดยตลอด โดยรัฐบาลได้ทำการพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างการบริหารราชการแผ่นดินในด้านวัฒนธรรมมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1948 ซึ่งอยู่ในความดูแลของกระทรวงสารสนเทศ (Ministry of Information) ต่อมาในปี ค.ศ.1968 ได้มีการนำคำ “วัฒนธรรม” (cultural) มาตั้งชื่อกระทรวงเป็นครั้งแรกในนามว่า “กระทรวงวัฒนธรรมและสารสนเทศ” (Ministry of Culture and Information) ในปี ค.ศ. 1990 ได้มีการแยกกระทรวงวัฒนธรรม (Ministry of Culture) ออกมาเป็นหน่วยงานอิสระ ทำหน้าที่เฉพาะวัฒนธรรม และได้ปรับเปลี่ยนอีกครั้งในทศวรรษเป็นกระทรวงวัฒนธรรมและการกีฬา (Ministry of Culture and Sports) ในปี ค.ศ. 1997 ต่อมาในปี ค.ศ.1998 ใช้ชื่อว่า “กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว” (Ministry of Culture and Tourism) ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักทำหน้าที่ผลักดันนโยบายและส่งเสริมงานด้านวัฒนธรรมและการท่องเที่ยว โดยมี The Korean Culture and Arts Foundation ซึ่งเป็นหน่วยงานสนับสนุนทางการเงินเพื่อช่วยเหลือในการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม (เศรษฐกิจ กระจ่างวงศ์, 2551,

http://www.sme.go.th/cms/journal_articles/view_articles_content?article_id=NEW-MARKET-280708

การส่งออกวัฒนธรรมผ่านอุตสาหกรรมภาพยนตร์

ประเทศเกาหลีใต้ถือเป็นชาติหนึ่งที่ต้องอยู่บนคาบสมุทรที่ได้รับการพัฒนาในลักษณะที่เฉพาะตัวหลายอย่าง อันเนื่องมาจากลักษณะพิเศษทางภูมิประเทศที่เป็นพื้นฐานของวัฒนธรรมและศิลปะของประเทศ จากมุมมองภายนอกที่หลังไหลเข้าสู่คาบสมุทร ในขณะที่ปัจจัยของวัฒนธรรมที่แผ่ขยายเข้ามาจากภายนอก และทำให้มีการปรับเปลี่ยนศูนย์กลางใหม่ (<http://www.baanjomut.com/library/korea/04.html> วัฒนธรรมและศิลปะ, เข้าถึงเมื่อ 12 ธันวาคม 2555)

ในช่วงระหว่างปี ค.ศ.1980-1990 สหรัฐอเมริกาสามารถผลิตและขายภาพยนตร์เข้าสู่ตลาดเกาหลีโดยตรง ทำให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีเกือบจะปิดตัวลง เพราะเนื่องจากไม่สามารถแข่งขันกับบริษัทยักษ์ใหญ่ของสหรัฐอเมริกาได้ ยกเลิกกฎระเบียบที่รัฐจะเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ 2 ครั้ง คือ ก่อนผลิตภาพยนตร์ และก่อนเข้าฉายในโรงภาพยนตร์ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีเสรีในการมีความคิดสร้างสรรค์ โดยผู้นำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศจะต้องวางเงินประกันเป็นจำนวน 800,000 เหรียญสหรัฐ และต้องให้เงินสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศเป็นจำนวน 170,000 เหรียญสหรัฐต่อภาพยนตร์ต่างประเทศหนึ่ง เรื่อง โดยรัฐบาลจะกำหนดให้โรงภาพยนตร์ในประเทศต้องฉายภาพยนตร์เกาหลีประมาณร้อยละ 30 ถึงร้อยละ 40 ของการฉายทั้งหมด และยังมีมาตรการลดหย่อนภาษีให้กับบริษัทที่สร้างภาพยนตร์เกาหลี นอกจากนี้ยังส่งเสริมให้ทีมงานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติที่ปูซาน ซึ่งถือเป็นศูนย์กลางทางธุรกิจภาพยนตร์เอเซีย

ในช่วงที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจเอเซียในปี ค.ศ.1997 ได้มีการสร้างให้แก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีคือ เงินวอน (won) ได้อ่อนค่าลงทำให้ต้องใช้เงินมากกว่าเดิมเพื่อที่จะนำเข้าภาพยนตร์ต่างประเทศ โดยทาง IMF ได้กำหนดให้ชาวเกาหลีทำงานสัปดาห์ละ 5 วัน ทำให้มีเวลาว่างมากขึ้น ก่อให้เกิดภาพยนตร์ Multiplex และยังสามารถขยายไปทั่วประเทศ ซึ่งจะบริหารงานโดยบริษัทที่มีเงินทุนสูง อาทิ Orion Group, CJ, Latte ซึ่งถือเป็นการลงทุนร่วมกับบริษัทข้ามชาติเกาหลี (chaebol) คือ Sumsung Entertainment Group โดยใช้งบลงทุนสร้างไปเป็นจำนวน 8.5 ล้านเหรียญสหรัฐ ทำให้ได้รับผลกำไรจากภาพยนตร์เป็นจำนวนมาก ส่งผลให้บริษัทข้ามชาติเกาหลีอื่นๆ ได้เข้ามาจัดตั้งหน่วยงานดูแลการสื่อสาร โดยเฉพาะ (วไลลักษณ์ น้อยพยัคฆ์, 2551 จุลสารวิชาการอิเล็กทรอนิกส์แห่งประเทศไทย)

ในปี ค.ศ.1980-1992 อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีกลับมามีชีวิตขึ้นด้วยความสามารถของผู้กำกับที่แสดงรุ่นใหม่ที่มีความสามารถและขอมละทิ้งรูปแบบเก่าๆ ในการสร้างภาพยนตร์ ทำให้เกิดความประสบ

สำเร็จและภาพยนตร์ของเกาหลีได้รับเกียรติให้เข้าร่วมฉายในงานเทศกาลนานาชาติมากมาย ทั้งที่ คานส์ ชิคาโก เบอร์ลิน เวนิซ ลอนดอน โตเกียว มอสโค และเมืองอื่นๆที่ทำให้ผู้อำนวยการสร้างชาวเกาหลีแต่ละคนสามารถสร้างภาพยนตร์ได้ประทับใจต่อคนทั้งโลก ด้วยจากประสบการณ์และอารมณ์ความรู้สึกอันล้ำลึกของชาวเกาหลีในปี ค.ศ.2000 ภาพยนตร์เรื่อง ชุนฮยางซอน (the story of chunhyang) ที่ผู้อำนวยการสร้างโดย อิม ควอน แทก ซึ่งถือเป็นภาพยนตร์เกาหลีเรื่องแรกที่เขาเข้าร่วมการแข่งขันในเทศกาล ภาพยนตร์นานาชาติที่เมืองคานส์ และยังมีภาพยนตร์อีก4เรื่อง ที่ได้เข้าฉายและไม่ได้เข้าร่วมการแข่งขัน ต่อมาในปี ค.ศ.2001 ภาพยนตร์เรื่อง” จอยนท ซีคิวริตี้ แอเรีย” (join security area) ได้รับเลือกให้เข้าร่วมการแข่งขันในเทศกาล ภาพยนตร์นานาชาติที่กรุงเบอร์ลิน และภาพยนตร์เรื่อง “แอดเดรส อัน โน” (address unknown) ที่กำกับโดย คิม ดิ คี ดุก ได้เข้าร่วมกันแข่งขันในเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติที่เมืองปูซาน ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า บรรดาภาพยนตร์เกาหลีที่กำลังจะขยายตัวเป็นอุตสาหกรรมภาพยนตร์แอนิเมชันและการ์ตูนเช่นเดียวกันในประเทศอื่นๆที่มีบริษัทกว่า200แห่ง กำลังผลิตงานที่ทันสมัยในด้านนี้ เช่นเดียวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์วิดีโอ (VDO) อนิเมชันออนไลน์ (animation online) ในประเทศเกาหลีใต้ที่กำลังประสบกับการเปลี่ยนแปลง โดยการบริหารทางอินเทอร์เน็ตที่มีความเร็วสูง (<http://www.baanjomut.com/library/korea/04.html> วัฒนธรรมและศิลปะ, เข้าถึงเมื่อ 12 ธันวาคม 2555)

ข้อมูลข้างต้นชี้ให้เห็นว่า อุตสาหกรรมภาพยนตร์เอเชียนั้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ก่อให้เกิดริเริ่มซึ่งเกิดจากการแข่งขันอันนำมาซึ่งในการพัฒนาในด้านต่างๆ อาทิ ผู้ชมตลอดจนสถาบันภาพยนตร์ ต่างๆในระดับนานาชาติ ที่มีอย่างต่อเนื่องมากยิ่งขึ้นในช่วงเวลาไม่กี่ปีที่ผ่านมา ทำให้กระแสการตอบรับของภาพยนตร์เอเซียได้แพร่หลายไปอย่างมาก ดังข้อมูลที่ผ่านมาว่า ประเทศคู่ค้าสงครามของประเทศเกาหลีได้อย่างญี่ปุ่นก็ยังคลัง โคลัสครเกาหลี จนรัฐบาลของประเทศเกาหลีได้ระบุว่า อาจจะให้คาราในประเทศเกาหลีใต้และละครของประเทศเป็นสื่อการปรับความสัมพันธ์ระหว่างกัน

นอกจากนี้ ยังมีข้อมูลที่กล่าวถึงปัจจัยในการนำความสำเร็จของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีมาสู่อุตสาหกรรมภาพยนตร์เอเซียว่า ได้แรงสนับสนุนมาจากทางภาครัฐ แม้ว่าความสำเร็จนั้นจะไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เพราะยังต้องฟันฝ่าอุปสรรคมากมาย ภายหลังที่นายปาร์ค จุง ฮี ได้ก่อรัฐประหารขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1961-1979 อุตสาหกรรมภาพยนตร์ของประเทศเกาหลีได้เริ่มที่ตะตงต่ำลง เนื่องจากรัฐบาลเข้มงวดการผลิตภาพยนตร์ รัฐบาลชุน ดู วาน ค.ศ. 1979 ได้ออกกฎระเบียบควบคุมภาพยนตร์อย่างเข้มงวด ซึ่งในกฎระเบียบนั้น ห้ามมีเนื้อหาทางการเมืองอย่างเด็ดขาด ทำให้ส่งผลกระทบในเนื้อหาของภาพยนตร์เกาหลีซ้ำซาก ไม่มีเนื้อหาแปลกใหม่ที่เป็นที่น่าสนใจของประชาชน ประกอบกับว่าจะได้รับผลกระทบจากการแพร่ภาพทาง

โทรทัศน์และวิดีโอเทป เพราะนั่นหมายถึงว่า ประชาชนจะหันมานิยมชมโทรทัศน์ที่บ้านแทน แทนที่จะไปชมที่โรงภาพยนตร์ จนกระทั่งปี ค.ศ. 1980-1992 อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีจึงกลับมาดีขึ้น ประชาชนก็หันมาให้ความสนใจกับการชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์มากขึ้น (ฐานข้อมูลการเมืองการปกครอง สถาบันพระปกเกล้า, 2551, บทที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประเทศเกาหลีใต้และ มาเลเซีย. [http://thaipoliticsgovernment.org/wiki/บทที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประเทศเกาหลีใต้ และ มาเลเซีย](http://thaipoliticsgovernment.org/wiki/บทที่_2_ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประเทศเกาหลีใต้และมาเลเซีย) เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม 2556)

แต่เมื่อประเทศเกาหลีใต้ได้เกิดวิกฤตเศรษฐกิจทำให้แหล่งเงินทุนที่สนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ได้ลดลงไปมาก ทำให้รัฐบาลต้องแบกรับภาระในการสนับสนุนทางการเงินอุตสาหกรรมภาพยนตร์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 เป็นต้นมา ซึ่งสนับสนุนภาพยนตร์ 10 เรื่อง เป็นเงินโดยรวม 45 ล้าน หรือเฉลี่ยเรื่องละ 4.5 ล้าน แต่ถือเป็นเงินช่วยเหลือที่ไม่มากนัก เมื่อต้องคำนึงถึงภาพยนตร์ในแต่ละเรื่องที่มีต้นทุนการสร้างสูงถึง 40-80 ล้าน เพื่อให้ภาพยนตร์ในประเทศเกาหลีใต้ประสบความสำเร็จและยังได้เป็นที่รู้จักของประเทศทั่วโลก (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2544ง, <http://th.wikipedia.org/wiki/เศรษฐศาสตร์แบบเคนส์> เข้าถึงเมื่อ 1 มกราคม 2555) เมื่อรัฐบาลเกาหลีใต้ กำหนดจำนวนวันเข้าฉายของภาพยนตร์จะต้องฉายอย่างน้อย 106 วัน ในระยะเวลา 1 ปี และยังได้มีการกำหนดในปริมาณของภาพยนตร์ที่จะเข้าฉายในโรงภาพยนตร์ต้องมีสัดส่วนอยู่ 1 ใน 4 ของจำนวนโรงภาพยนตร์ที่เข้าฉายในเกาหลีใต้ (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2544ง, <http://th.wikipedia.org/wiki/เศรษฐศาสตร์แบบเคนส์> เข้าถึงเมื่อ 1 มกราคม 2555) กฎ “Screen Quota System” คือ กฎข้อบังคับว่า “โรงฉายภาพยนตร์เกาหลีต้องฉายภาพยนตร์เกาหลีเป็นเวลาอย่างน้อย 146 วัน ใน 1 ปี (ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคมถึงวันที่ 31 ธันวาคม) หรือ 2/5 ของจำนวนวันที่ฉายภาพยนตร์” (กนกกร ตัลยา รัศมี, 2551, กว่หานังเกาหลีจะบูม. http://www.elearneasy.com/Print_News.php?new_id=1366 เข้าถึงเมื่อ 15 มกราคม 2556)

ประเทศเกาหลีตั้งแต่ ค.ศ. 1966 ไม่ได้มีเพียงแต่บังคับใช้อย่างเข้มงวดทั้งภาครัฐบาลและเอกชน รัฐบาลได้ก่อตั้งองค์กรที่ชื่อ “Screen Quota Watchers”

แนวคิดของกฎ Screen quota system เน้นไปที่ขั้นตอนของการเข้าสู่ตลาดของภาพยนตร์ นั่นคือโรงภาพยนตร์ ทำให้ภาพยนตร์เกาหลีสามารถเข้าถึงตลาดได้อย่างน้อย 29% ของตลาดหรือ 106 วันและมีโอกาสได้ส่วนแบ่งทางการตลาดมากขึ้นเหมือนประเทศญี่ปุ่น

กรณีตัวอย่างซึ่งแสดงความสำคัญของกฎ Screen Quota System ต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ภายในประเทศ คือการยกเลิกกฎ Screen Quota System ของประเทศเม็กซิโกในปี ค.ศ.1993 (กนกกร ตัทยาธิกร, 2551, กว่าจะหนังเกาหลีจะบูม. http://www.elearneasy.com/Print_News.php?new_id=1366 เข้าถึงเมื่อ 15 มกราคม 2556)

1. ไม่ขัดต่อระเบียบเศรษฐกิจโลกหรือองค์การที่ประเทศเกาหลีเข้าเป็นสมาชิกแต่อย่างใด GATT หรือ WTO
2. แต่กฎ Screen Quota System ขัดต่อผลประโยชน์ประเทศมหาอำนาจอย่างสหรัฐและกลุ่มทุนบริษัทข้ามชาติใน Hollywood หรือ MPAA
3. เป็นกฎที่อุปทานและอุปสงค์ในตลาดนโยบาย มีปฏิสัมพันธ์ต่อต้านระบบทุนนิยม
4. มองข้ามลักษณะสำคัญของพฤติกรรมการลงทุนทั้งธนาคารและนักลงทุน
5. เชื่อว่า การแข่งขันทำให้เกิดการหวั่นไหวในตัวทั้งในผู้ผลิต ผู้จัดจำหน่าย และโรงภาพยนตร์ และเป็นการเพิ่ม “คุณภาพ” ของภาพยนตร์
6. ระบบ Screen Quota จะเป็นกฎที่ทำให้การแข่งขันของผู้ผลิตในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ลดลง ซึ่งอาจส่งผลต่อคุณภาพของภาพยนตร์ซึ่งอาจทำให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีเข้าสู่วิกฤตเหมือนกฎระบบโควตาได้
7. ทังงานเชิงประจักษ์นิยมของ Lee and Bae (2004) แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของกฎ Screen Quota ไม่ได้มีนัยสำคัญต่ออัตราการพึ่งพิงของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศ
8. เพื่อป้องกันการผูกขาดตลาดของภาพยนตร์ Hollywood ในตลาดจากการใช้กลยุทธ์การค้าแบบ “block booking”
9. มีความแตกต่างไปจากกฎระบบโควตาการนำเข้ามาก
10. ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาคุณภาพของภาพยนตร์เกาหลีแต่อย่างใด แต่เป็นการสนับสนุนการแข่งขันอย่างแท้จริง

“block booking” หมายถึงกลยุทธ์การค้าที่ผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์จะขายภาพยนตร์ให้โรงภาพยนตร์ เป็น “block” หรือกลยุทธ์การขายที่บังคับให้โรงภาพยนตร์ซึ่งภาพยนตร์ตามจำนวนเรื่องของผู้จัดจำหน่าย กำหนดขึ้น ซึ่งเป็นกลยุทธ์การค้าที่บรรษัทผู้จัดจำหน่ายข้ามชาติรายใหญ่ ซึ่งมีอำนาจในตลาดสูง ทำให้ ภาพยนตร์ท้องถิ่นไม่มีโรงภาพยนตร์ที่จะฉายได้ หรือไม่สามรถเข้าสู่ตลาดได้

การแข่งขันระหว่างผู้ผลิตภาพยนตร์จะเกิดขึ้นได้ ย่อมหมายถึง ภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้น โดยผู้ผลิตทั้ง เกาหลีและสหรัฐสามารถเข้าสู่ตลาดหรือผู้บริโภคได้ หรืออย่างน้อยสามารถให้โรงภาพยนตร์ ซึ่งเป็นผู้เล่นที่ จะสะท้อนความต้องการหรือความชอบของภาพยนตร์

ดังนั้นกฎ Screen Quota ถือว่าเป็นกฎที่ช่วยให้การแข่งขันเพิ่มขึ้น และไม่ได้มีผลทางลบต่อ “คุณภาพ” ของภาพยนตร์เกาหลี แต่กลับเป็นผลทางบวกต่อ “คุณภาพ” ของภาพยนตร์

กฎ Screen Quota ไม่สามารถดำรงอยู่ได้หากภาพยนตร์เกาหลีไม่มีคุณภาพเพียงพอหรือไม่สามารถ ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค เพราะในตลาดภาพยนตร์ในประเทศเกาหลีมีได้มีกฎที่บังคับให้ ผู้บริโภคต้องบริโภคภาพยนตร์เกาหลีดังนั้นหากภาพยนตร์ไม่ตอบสนองความต้องการผู้บริโภคย่อมจะทำให้โรงภาพยนตร์ขาดทุนและสุดท้ายนำไปสู่การละเมิดกฎของโรงภาพยนตร์ดังที่ได้มีการละเมิดมาแล้ว ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1966 ถึงช่วงก่อนปี ค.ศ. 1933 หากการดำเนินงานเพิ่มจากภาพยนตร์เกาหลีมากกว่าต้นทุนส่วน เพิ่ม จากบทลงโทษ หรือ การเรียกร้องของกลุ่มโรงภาพยนตร์ต่อรัฐบาลเพื่อผ่อนคลายหรือยกเลิกกฎ Screen Quota

กฎ Screen Quota เป็นกฎที่มีอิทธิพลต่อการเล่นของผู้เล่นในส่วนของ การเข้าถึงตลาดหรือผู้บริโภค หรือพฤติกรรมของผู้จัดจำหน่ายกับโรงภาพยนตร์ และไม่ได้ทำให้ภาพยนตร์เกาหลีเปลี่ยนสถานะเป็นเพียง ต้นทุนเหมือนกฎระบบโควตา

ส่วนการทดสอบเชิงประจักษ์นิยมมีปัญหา เนื่องจากใช้ระยะเวลาของ Screen Quota ใช้ตามจำนวน ที่กฎหมายกำหนด ไม่ได้ใช้ระยะเวลาที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งมีการละเมิดของโรงภาพยนตร์ท้องถิ่น และความ ละเลยของหน่วยงานที่ดูแล อันเนื่องมาจากความไม่มี “คุณภาพ” ของภาพยนตร์ตามตรรกะข้างต้น

อีกทั้งกฎ Screen quota ของแต่ละประเทศที่นำมาทดสอบมีความแตกต่างในด้านเงื่อนไข ส่งผล พฤติกรรมของผู้เล่นในแต่ละประเทศแตกต่างกันไป

กฎดังกล่าวมีผลต่อการเพิ่มขึ้นของความเข้มข้นทางวัฒนธรรมในผู้บริโภคหรือประชาชนเกาหลีต่อภาพยนตร์สหรัฐ

โดยเฉพาะการรณรงค์ “boycott Hollywood film” ซึ่งมาจากต่อต้านข้อเสนอลดระยะเวลาในกฎ Screen Quota ของสหรัฐ ซึ่งมีผลให้ส่วนบางทางการตลาดของภาพยนตร์สหรัฐลดลงและส่วนแบ่งทางการตลาดของภาพยนตร์เกาหลีเพิ่มขึ้น

ความสำเร็จของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีหรือส่วนแบ่งทางการตลาดที่เพิ่มขึ้นของภาพยนตร์เกาหลี จึงมีสามารถอธิบายด้วยตรรกะของกฎ Screen quota หากแต่ขึ้นอยู่กับการดำรงอยู่ของทั้งสองตรรกะ อีกทั้งกฎ Screen Quota ยังเพิ่มความเข้มข้นด้านวัฒนธรรมในประชาชนเกาหลีให้เพิ่มสูงขึ้น

แม้ว่า รัฐบาลของเกาหลีใต้ ยังต้องเผชิญกับความกดดันจากสหรัฐอเมริกาอย่างต่อเนื่อง เพื่อที่จะให้ยกเลิกโควตาการฉายภาพยนตร์จากต่างประเทศ จึงทำให้เห็นว่า การกำหนดโควตาเช่นนี้ ก่อให้เกิดการแข่งขันอย่างไม่เท่าเทียมกันเมื่อประมาณปลายเดือน มกราคม ค.ศ.2006 กระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวของประเทศเกาหลีใต้ได้ออกมาประกาศว่าจะทำการแก้ไขกฎระเบียบเพื่อลดโควตาภาพยนตร์ จากเดิม 40% หรือ 146 วัน เหลือ 20% หรือ 73 วัน นับตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2006 เป็นต้นไป แต่รัฐบาลของประเทศเกาหลีใต้ยังประกาศต่อไปอีกว่า จะให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็นจำนวน 1,600 ล้านดอลลาร์ในช่วงอีกห้าปีข้างหน้า เพื่อชดเชยการลดโควตาภาพยนตร์ สำหรับแหล่งเงินที่นำมาช่วยนั้น มาจาก งบประมาณแผ่นดิน 8,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และภาษีจากการเก็บในอัตรา 5% ของราคาตัวภาพยนตร์อีก 8,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (สุทธิดา มะลิแก้ว, 2549. หนังสือเกาหลี สู้อสู้อย่าง

<http://www.prachatai.com/column-archives/node/1593> เข้าถึงเมื่อ 18 มกราคม 2556)

กระแสวัฒนธรรมเกาหลี (The Starting point of culture Korea Trend)

วัฒนธรรมเกาหลีซึ่งเป็นที่นิยมในเวลานี้ ได้ถูกสร้างขึ้นอย่างมีจุดประสงค์โดยรัฐบาลเกาหลีมีนโยบายสร้างสิ่งที่เรียกว่า “วัฒนธรรมสมัยใหม่อย่างมีระบบ” ซึ่งมีการจัดตั้งกรมการวัฒนธรรมร่วมสมัยขึ้นในสังกัดกระทรวงวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเพื่อที่จะสนับสนุนสินค้าทางวัฒนธรรมของเกาหลี เพื่อให้แพร่หลายออกไป โดยนโยบายเริ่มแรกคือ การปลุกฝังทางวัฒนธรรมร่วมสมัยใหม่ให้กับเยาวชนคนรุ่นใหม่ของเกาหลี (LG Mobile,2008)

ด้วยความพยายามของรัฐบาล ถือได้ว่าเป็นสัญญาณการตอบรับเป็นอย่างดีจากประชาชน ทำให้เด็กเกาหลียุคใหม่คุ้นเคยและภูมิใจในชาติพันธุ์ของตัวเอง เพราะพวกเขาจะฟังเพลงที่ผลิตในเกาหลี ใช้ภาษาเกาหลีในการท่องอินเทอร์เน็ต พร้อมทั้งยังปลูกฝังความคิดไม่ให้รู้สึกว่าคุณธรรมของตนด้อยกว่าในชาติใด จึงทำให้วัฒนธรรมร่วมสมัยใหม่ที่ทางรัฐบาลตั้งใจมองให้แก่เยาวชนของชาติที่แพร่ไปทั่วทั้งเกาหลี โดยจะปะปนไปกับบันเทิงแขนงต่างๆ เช่น ภาพยนตร์และซีรีส์ทางโทรทัศน์ (LG Mobile, 2008)

เมื่อกระแสความนิยมในวัฒนธรรมเกาหลีได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากประชาชน รัฐบาลประเทศเกาหลีได้จึงได้นำโปรเจกต์สำคัญออกมา คือ การจัดตั้งองค์กรชื่อ Korea Cultural Content Agency – KOCCA ในปี ค.ศ.1998 เพื่อส่งเสริมสนับสนุนสินค้าวัฒนธรรม เช่น ภาพยนตร์ เกม ศิลปะ ดนตรี และแอนิเมชัน (animation) ออกสู่ตลาดต่างประเทศ (LG Mobile, 2008)

ในการสนับสนุนของทางภาครัฐต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ยังมีอยู่ในส่วนที่สามารถจับต้องได้ โดยการทุ่มงบประมาณการสร้างโรงถ่ายขนาดใหญ่ที่สุดในเอเชียโดยใช้ชื่อว่า “โซลสตูดิโอคอมเพล็กซ์” โดยได้เปิดให้ผู้สร้างภาพยนตร์ได้เข้ามาเช่าในราคาถูก เพื่อให้มีทีมงานออกไปสู่ตลาดเอเชียและตลาดโลก หรือหากผู้สร้างภาพยนตร์หรือละครมีทุนไม่เพียงพอ ทางรัฐบาลก็มีเงินกู้และเงินให้เปล่าไว้รองรับตลอดเวลา ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 2001-2002 จึงถือได้ว่าเป็นช่วงที่อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีกลายเป็นดอกไม้ไฟที่เบ่งบานที่สุดในภูมิภาคเอเชีย (นิติภูมิ นวรัตน์, 2547,

<http://www.nitipoom.com/th/article1.asp?idOpenSky=2008&Ipagenum=4> เข้าถึงเมื่อ 20 มกราคม 2556)

ช่วงกลางปี ค.ศ. 2003 การผลิตด้านสินค้าทางวัฒนธรรมของเกาหลีได้เป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น เมื่อรัฐบาลยอมให้จัดงานรวมวัฒนธรรมบันเทิงครั้งยิ่งใหญ่ ณ กรุงโซล โดยตั้งเป้าหมายให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์เป็นบานในการส่งออกวัฒนธรรมไปทั่วโลกหลังจากได้ดำเนินนโยบายต่างๆ ภายในประเทศจนประสบความสำเร็จ (เศรษฐพันธ์ กระจ่างวงษ์, 2551,

http://www.sme.go.th/cms/journal_articles/view_articles_content?article_id=NEW-MARKET-280708

เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม 2556)

เมื่อมองย้อนไปในประวัติศาสตร์ แผ่นดินของเกาหลีนั้น แม้จะผ่านความบอบช้ำมานับครั้งไม่ถ้วน ไม่ว่าจะเป็นการถูกยึดครองโดยชาวมองโกลซึ่งเป็นระยะเวลาเกือบ 100 ปี (ค.ศ. 1231-1392) การกเป็นอาณานิคมของญี่ปุ่นซึ่งเป็นระยะเวลา 35 ปี (ค.ศ.1910-1945) และสงครามเกาหลีซึ่งเป็นระยะเวลา 3 ปี (ค.ศ.1950-1953) ที่ได้ตอกย้ำความบอบช้ำของเผ่าพันธุ์และทำให้แผ่นดินบนคาบสมุทรเกาหลีได้ถูกแบ่ง

ออกเป็น 2 ส่วน ในขณะที่หลายประเทศในโลกที่เคยถูกแบ่งแยกออกจากกันนั้นทั้งเวียดนาม เยอรมนี และ
 เยอรมัน ที่ได้รวมเป็นปึกแผ่นเดียวกัน มีแต่ประเทศเกาหลีเท่านั้นที่ยังมี 2 ประเทศ โดยฝ่ายเหนือเรียกตัวเองว่า
 “โซซอน” ส่วนฝ่ายใต้เรียกว่า “แทฮัน” (เศรษฐพันธ์ กระจ่างวงษ์, 2551,

http://www.sme.go.th/cms/journal_articles/view_articles_content?article_id=NEW-MARKET-280708

เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม 2556) สำหรับประเทศเกาหลีใต้ แม้จะมีความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจมากที่สุด
 ประเทศหนึ่งในเอเชีย แต่ประชาชนเกาหลีใต้อย่างคงประสบกับปัญหาด้านความรู้สึกละเลยด้านที่ผลักดันให้
 อุดมการณ์ชาตินิยมได้ก่อรูปอย่างเหนียวแน่นในสังคมประเทศเกาหลีใต้ จากการศึกษาที่มีความหวาดระแวงภัย
 จากประเทศมหาอำนาจอย่างจีนและโซเวียต ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลประเทศเกาหลีใต้จะไม่เพียงแต่จะพัฒนา
 เศรษฐกิจ การเมืองและสังคมให้แข็งแกร่งเท่านั้น แต่ยังหันมาเร่งฟื้นฟูและพัฒนาโครงสร้างและสถาบันทาง
 วัฒนธรรมให้แข็งแกร่งด้วยเพื่อสร้างบูรณาการของประเทศให้เข้มแข็ง ขณะที่หลายคนเห็นว่าหน้าที่รัฐบาล
 ประเทศเกาหลีใต้ได้ให้ความสำคัญกับการเผยแพร่วัฒนธรรมและใช้กลยุทธ์ต่างๆเพื่อขยายวัฒนธรรมเกาหลี
 ผ่านสื่อ (เศรษฐพันธ์ กระจ่างวงษ์, 2551,

http://www.sme.go.th/cms/journal_articles/view_articles_content?article_id=NEW-MARKET-280708

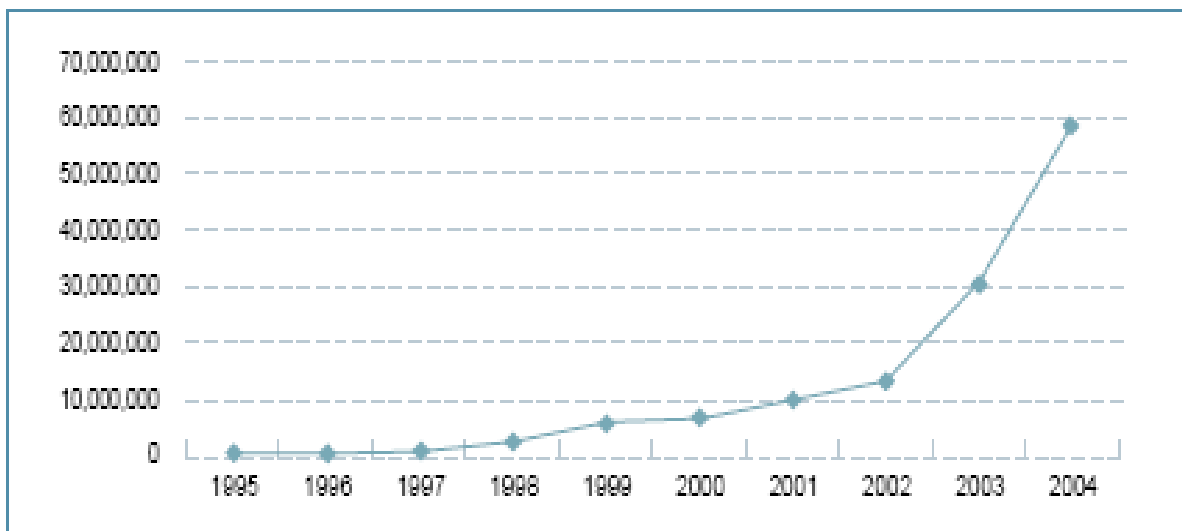
เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม 2556)

ความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบของภาพยนตร์เกาหลี

อุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีกับ HOME MARKET EFFECT

(หน่วยเงินตรา US\$)

ภาพ 1 มูลค่าการส่งออกภาพยนตร์เกาหลีปี ค.ศ. 1995-2004

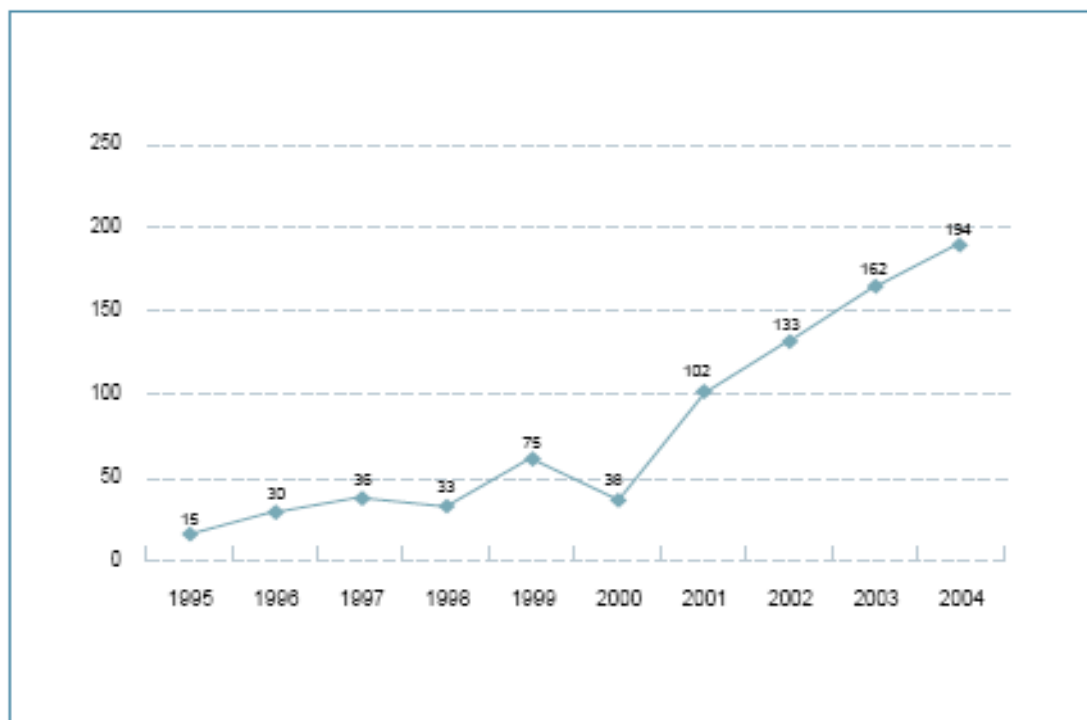

ที่มา. จาก เศรษฐศาสตร์การเมืองว่าด้วยการสร้างความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบในอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี, โดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551, ค้นเมื่อ 9 มกราคม 2556, จาก

www.econ.tu.ac.th/doc/seminar/12/seminar_feb12_paper4.ppt

จากภาพ 1 แสดงให้เห็นว่า มูลค่าการส่งออกภาพยนตร์เกาหลีในปี ค.ศ.1995-1997 มีค่าการส่งออกที่เท่ากับ 1% และตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998-2004 มีมูลค่าการส่งออกอยู่ที่ 20-80% ของข้อมูลการส่งออกภาพยนตร์เกาหลี

ภาพ 2 จำนวนภาพยนตร์ที่ส่งออกปี ค.ศ.1995-2004

ที่มา. จาก เศรษฐศาสตร์การเมืองว่าด้วยการสร้างรายได้เปรียบเทียบเปรียบเทียบในอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี, โดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551, ค้นเมื่อ 9 มกราคม 2556, จาก

www.econ.tu.ac.th/doc/seminar/12/seminar_feb12_paper4.ppt

จากภาพ 2 แสดงให้เห็นว่า ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1995-1997 มียอดจำนวนภาพยนตร์ที่ส่งออกอยู่ที่ 5% ในปี ค.ศ. 1998 ยอดภาพยนตร์ที่ส่งออกตกต่ำลงมาที่ 2% ในปี ค.ศ. 1999 มียอดภาพยนตร์ที่ส่งออกกว่าในปี ค.ศ. 1998 ที่ 15% ในปี ค.ศ.2000 มียอดภาพยนตร์ที่ส่งออกเท่ากับในปี ค.ศ. 1998 และตั้งแต่ในปี ค.ศ.2001-2004 ได้มียอดภาพยนตร์ที่ส่งออกเป็น 70% ของการส่งออกภาพยนตร์ทั้งหมด

ตาราง 1 ขนาดของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ภายในประเทศ ของ 10 ประเทศที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก
ระหว่าง ปี 1999-2003

(หน่วยเป็นล้านเหรียญสหรัฐ)

Country	1999	2000	2001	2002	2003	5-year average
U.S.	7,448	7,660.7	8,412.5	9,519.6	9,488.5	8,505.86
Japan	1,605.65	1,586.46	1,647.76	1,572.48	1,754.65	1,633.4
England	910.48	883.59	928.99	1,135.29	1,212.21	1,014.11
France	876.67	824.43	912.69	972.19	1,132.31	943.66
Germany	860.63	761.84	884.53	908.25	962.2	875.49
India	562	637	643	600	630	614.4
Italy	567.54	489.72	528.64	595.4	709.78	578.21
Spain	528.09	495.57	552.32	592.11	719.05	577.43
Australia	454.36	401.5	420.5	459.49	564.42	460.05
Korea	240.62	306.04	405.71	505.71	601.66	411.95
Total	14,054.03	14,046.85	15,336.65	16,860.51	17,774.76	15,615.56
Share of Korea to Ten	1.7%	2.2%	2.6%	3%	3.4%	2.6%
Global Box Office Revenues	17,299	17,896.7	19,993.5	21,710.6	21,682.5	19,716.46
Share of Ten to Global Total	81.2%	78.5%	76.7%	77.7%	82%	79.2%
Share of Korea to Global Total	1.4%	1.7%	2%	2.3%	2.8%	2.1%

ที่มา. จาก เศรษฐศาสตร์การเมืองว่าด้วยการสร้างความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบในอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี, โดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551, ค้นเมื่อ 9 มกราคม 2556, จาก

www.econ.tu.ac.th/doc/seminar/12/seminar_feb12_paper4.ppt

จากตาราง 1 พบว่า ขนาดของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ประเทศอินเดียมีขนาดของอุตสาหกรรม 1.5% ของประเทศที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก และญี่ปุ่นมีขนาดของอุตสาหกรรม 90% ของประเทศที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก

สรุปและอภิปรายผล

ข้อมูลข้างต้นชี้ให้เห็นว่า อุตสาหกรรมภาพยนตร์เอเชียนั้น ได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ก่อให้เกิดริเริ่มซึ่งเกิดจากการแข่งขันอันนำมาซึ่งในการพัฒนาในด้านต่างๆ อาทิ เศรษฐกิจ การส่งออก วัฒนธรรม และการท่องเที่ยว โดยความสำเร็จของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีมาสู่อุตสาหกรรมภาพยนตร์เอเซียว่า ถือได้ว่าได้แรงสนับสนุนมาจากทางภาครัฐเป็นอย่างมาก โดยรัฐนั้นได้เริ่มมีการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจ และส่งเสริมการส่งออก ซึ่งในช่วงของการส่งออกอุตสาหกรรมภาพยนตร์นั้นอยู่ในช่วงที่ทางรัฐบาลได้เริ่มใช้นโยบายการเปิดตลาดเสรีที่ควบคู่ไปกับการประชาสัมพันธ์การส่งออก ในปี ค.ศ. 1962-1973 เป็นต้นมา ทางรัฐบาลได้เข้ามาช่วยเหลือในการที่จะพัฒนาการส่งออกวัฒนธรรม โดยเริ่มให้มีการลงทุน ไม่ว่าจะเป็นการบริการ การท่องเที่ยว เป็นต้น

สรุปได้ว่า บทบาทของอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลีนั้นมีบทบาทต่อการพัฒนาประเทศเกาหลีได้เป็นอย่างมาก ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง การท่องเที่ยว และวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก ส่งผลให้ประเทศเกาหลีได้มีการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก ในหลายๆด้านจากที่กล่าวมาข้างต้น

บรรณานุกรม

หนังสือ

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ : บริษัทเพรส แอนด์ ดีไซน์ จำกัด, 2548

ปิยะการณ ไกรนรา. (2552). **นโยบายต่างประเทศเกาหลีใต้ ด้านเศรษฐกิจ การเมือง : กรณีศึกษาการส่งออกวัฒนธรรมผ่านอุตสาหกรรมภาพยนตร์**. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

พิมพ์พลอย แสนสุข. (2551). **บทบาทรัฐบาลเกาหลีใต้ กับ อุตสาหกรรมภาพยนตร์ภายหลังวิกฤตเศรษฐกิจ ค.ศ.1997**. สารนิพนธ์ สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

พวงนิล คำบังส์. **หน้าต่างสู่โลกกว้างเกาหลี**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง, 2549.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

กนกกร ตัลยารักษ์.(2551). **กว่าหนึ่งเกาหลีจะบูม**.

http://www.elearneasy.com/Print_News.php?new_id=1366 เข้าถึงเมื่อ 15 มกราคม 2556). **กว่าหนึ่งเกาหลีจะบูม**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : http://www.elearneasy.com/Print_News.php?new_id=1366 (ค้นเมื่อ 20 สิงหาคม 2555).

ฐานข้อมูลการเมืองการปกครอง สถาบันพระปกเกล้า. (2551). **บทที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประเทศเกาหลีใต้และมาเลเซีย**.[http://thaipoliticsgovernment.org/wiki/บทที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประเทศเกาหลีใต้ และมาเลเซีย](http://thaipoliticsgovernment.org/wiki/บทที่_2_ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประเทศเกาหลีใต้และมาเลเซีย) เข้าถึงเมื่อ 21 มกราคม 2556).

ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้า. (2543). **กลุ่ม Chaebol ในเกาหลีใต้**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :

<http://www.ryt9.com/s/ryt9m/267796> (ค้นเมื่อ 12 สิงหาคม 2555).

นิติภูมิ นวรัตน์ (2547) **1 ในศูนย์กลางอุตสาหกรรมภาพยนตร์โลก**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :

<http://www.nitipoom.com/th/article1.asp?idOpenSky=2008&Ipagenum=4> (ค้นเมื่อ 19 สิงหาคม 2555).

รุ่ง แก้วแดง. (2535). ความเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนามนุษย์ในประเทศเกาหลีใต้ ช่วงปี พ.ศ. 2488-2535. <http://www.once.go.th/publication/4213006/s95007.pdf> เข้าถึงเมื่อ 30 ธันวาคม 2555).

รอยตะวัน, 2551ข, กระแสแห่งลมตะวันตก : กรณีศึกษาจาก “ เกาหลีพีเวอร์ ” ตอนที่ 2.

<http://twssg.blogspot.com/2009/03/korea-wave.html> เข้าถึงเมื่อ 18 มกราคม 2556)

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2544ข, <http://th.wikipedia.org/wiki/ประเทศเกาหลีเหนือ> เข้าถึงเมื่อ 25 ธันวาคม 2555).

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2544ค, <http://th.wikipedia.org/wiki/ประเทศเกาหลีใต้> เข้าถึงเมื่อ 11 มกราคม 2556).

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, 2544ง, <http://th.wikipedia.org/wiki/เศรษฐศาสตร์แบบเคนส์> เข้าถึงเมื่อ 1 มกราคม 2555).

ยุทธศักดิ์ คณาสวัสดิ์. (2549). เส้นทางสู่ความยิ่งใหญ่ของภาพยนตร์เกาหลีใต้. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :

<http://www.manager.co.th/Daily/ViewNew.aspx?NewsID=949000001602> (ค้นเมื่อ 23 สิงหาคม 2555).

เศรษฐพันธ์ กระจ่างวงศ์. (2551). เกาหลีพีเวอร์ : การถ่ายทอดวัฒนธรรมผ่านสื่อ. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :

http://www.sme.go.th/cms/journal_articles/view_articles_content?article_id=NEW-MARKET-280708 เศรษฐศาสตร์การเมืองว่าด้วยการสร้างความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบในอุตสาหกรรมภาพยนตร์เกาหลี. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : http://www.econ.tu.ac.th/doc/seminar/12/seminar_feb12_paper4.ppt (ค้นเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2555).

สุทธิดา มะลิแก้ว.(2549). หนังสเกาหลี สู้อู๋ สู้อาย. <http://www.prachatai.com/column-archives/node/1593> เข้าถึงเมื่อ 18 มกราคม 2556).

สุภัทธา สุขชู. Hally “ คลื่นความมั่งคั่งของเกาหลี 2549. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก

<http://www.positioningmag.com/Magazine/Details.aspx?id=45405> (ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2555).

